

บทนำ

“รีอชดานคะ เสรีจหรือยัง”

เสียงเรียกหวานใสที่เร่งเร้ามาจากด้านล่าง ทำให้รีอชดานที่อยู่ในชุดกันดูราลีขาวสะอาดและคลุมศีรษะด้วยผ้าโกตราต้องละสายตาจากเอกสารในมือที่เพิ่งจะออกมาจากเครื่องแฟกซ์หมาดๆ

“เสรีจแล้วจ้า กำลังหามิชลาร์อยู่ คุณเห็นบ้างไหม” ชายหนุ่มเพียงแค่อะยัดแว้งเวลา เพราะมิชลาร์หรือเสื้อคลุมสีดำที่ตกแต่งสาบเลื้อยด้วยแถบผ้าปักสีทองซึ่งทำหน้าที่คล้ายสูทสำหรับชุดออกงานของชาวอาหรับนั้นพาดอยู่ที่ท่อนแขนเขาแล้ว

“อยู่ในตู้那儿แหละคะ ให้ฉันขึ้นไปช่วยไหม”

“ไม่ต้องจ๊ะ” เขาร้องตอบ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดหมายเลขแล้วนำมันแนบหู “กาซิมเทรอ นี่ฉันเองนะ หลักฐานทุกอย่างนี้อยู่ที่นายหมดเลยใช้ไหม”

“ใช้ครับ” ปลายสายตอบ

กาซิมเป็นคนสนิทของเขาพอๆ กับอัซซาน เลขานุการหนุ่มของเขา

ที่เดียว แต่เป็นสายบุญ ลุยตะไปได้ทุกที่ เพราะเคยเป็นทหารและเคยไปฝึกกับหน่วยรบพิเศษของกองทัพบกแห่งราชอาณาจักรอัสติฮารมาก่อน ต่างจากฮัชซานที่เป็นเพียงมือกฎหมายชั้นดีที่หมกมุ่นอยู่แต่บนโต๊ะทำงานเท่านั้น

“ดี” ชายหนุ่มพยักหน้า “พรุ่งนี้เอาไปให้ฉันที่ออฟฟิศ อาอัปซัล เสร็จฉันแ่งานนี้”

“ที่รัก” เสียงหญิงสาวในดวงใจเรงเร้า

ริชชานกอดตัดตัณญูญานทั้ง ก้อนจะรวบรวมเอกสารทั้งหมดใส่ลิ้นชักไว้ จากนั้นก็รีบลงไปด้วยตัวเอง แต่กลับต้องชะงักอยู่เพียงชานพักบันได

ญานิศา ภรรยาสุดสวยของเขายืนอยู่กลางห้องโถงใต้โคมระย้า เมื่อหลังเธอเป็นแสงแดดยามเย็นที่สาดส่องเข้ามาต้องร่างซึ่งงดงามอย่างหาได้เปรียบ เธออยู่ในชุดเดรสสีน้ำเงินประดับด้วยเพชรเม็ดเล็กๆ ระยิบระยับ ดั่งดาวบนท้องฟ้าราตรี แขนเสื้อที่ยาวถึงข้อมือฉลุลายละเอียดอ่อนช้อย เหนือใบหน้างดงามเป็นนิยามสืเดียวกับชุด ดูแล้วก็งดงามเกินบรรยายจริงๆ

“ญานิน...วันนี้คุณสวยจัง”

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้ม

รอยยิ้มของเธอทำให้โลกของเขาสว่างไสว มันเป็นดั่งแสงนำทางเขาให้ก้าวสู่ดินแดนแห่งความสุขที่ผู้ชายน้อยคนนักจะเข้าถึง

“รีบไปกันเถอะค่ะ”

ริชชานยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “ยังอีกตั้งนาน จะรีบไปทำไมกันหรือเราไปเร็ว อัคซัมกับรอชินะฮ์ก็ไม่ได้แต่งงานกันเร็วขึ้นหรอก”

อัคซัมคือเพื่อนของเขา ส่วนรอชินะฮ์คือเพื่อนของเธอ ทั้งคู่กำลังเข้าสู่ประตูวิวาห์ตามเขากับเธอมาในวันนี้แล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่าดอกไม้เจ้าสาวตามธรรมเนียมอย่างพวกตะวันตกที่ญานิศายินยอมให้เพื่อนเมื่อสองปีก่อน จะส่งผลมาถึงวันนี้ได้จริงๆ

“ฉันมีอะไรจะให้คุณดู” ญานิศายิ้ม “แล้วก็มีอะไรจะบอกคุณด้วย”

“อะไรหรือ”

“ยังไม่บอกตอนนี้ค่ะ รีบขึ้นรถเถอะ”

“ลำบากมึนในจริง” รือชดานสายหน้า ก่อนจะเดินตามเธอออกไป แต่ชุ่มซ้ามสะบัดเสื้อมิซลาฮ์ไปโดนแจกันที่วางอยู่ตรงแท่นกลางห้องโถง หล่นแตก

“ตายจริง” หญิงสาวร้องเสียงหลงเพราะแจกันใบนั้นแพงมาก แต่นั่นก็ยังไม่ทำให้เธอกังวลใจได้เท่ากับตามหาความเชื่อโบราณว่าไว้ ถ้าทำของแตกก่อนออกจากบ้าน จะเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้น

“ช่างมันเถอะ เตียวให้แม่บ้านมาจัดการ” เขาบอก ก่อนจะจับมือเธอเดินออกจากบ้านไปขึ้นรถเฟอร์รารีทะเบียนห้าเก้าเก้าสี่แดงของเขา แล้วเปิดเพลงของลัสนา นักร้องสาวผู้มีชื่อของฮัซติฮารให้เธอฟัง เพราะไม่อยากจะให้เธอคิดมากเรื่องลางสังหรณ์

ไม่นานนัก รถคันงามก็แล่นมาถึงถนนเลียบชายหาด ซึ่งเป็นเส้นทางที่เขาเคยเร่งความเร็วรถคันนี้ขึ้นไปถึงสามร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงมาแล้ว เพราะถนนสายนี้เป็นเส้นตรงยาวและราบเรียบหลายสิบกิโลเมตรด้วยกัน

แต่นั้นคืออดีตไปแล้ว ยามนี้เขามีสิ่งที่น่าตื่นเต้นกว่าการใช้ความเร็วบนท้องถนน ที่ไม่เพียงแต่จะทำให้ตัวเองเสี่ยงกับอุบัติเหตุ ยังอาจทำให้ผู้คนที่ผ่านมาแถวนี้เดือดร้อนด้วย

การได้ใช้ชีวิตร่วมกับหญิงสาวที่กำลังร้องเพลงคลอไปกับเสียงดนตรีที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาไปตราบนานชีวิตจะหาไม่ คือสิ่งมีค่าที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด เขาจะไม่ยอมให้เหตุการณ์ไม่คาดฝันใดๆ มาพรากเธอไปจากเขาแน่ๆ เพราะเขารักเธอจนหมดหัวใจ

“จอดตรงนั้นได้ไหมคะ” หญิงสาวขึ้นไปจุดชมวิวนบนโค้งน้ำอันสวยงาม

รือชดานยิ้มแล้วแล่นรถไปจอดตรงช่องที่ทำให้หน้ารถหันไปทางทะเลเบื้องหน้าเขาคือผืนน้ำและท้องฟ้าที่ถูกแสงแห่งอาทิตย์อัสดงแบ่งกันระหว่างกัน

“สวยจัง” เขาเอ่ย แม้จะเคยเห็นมาเป็นร้อยๆ รอบแล้วก็ตาม “นี่หรือ
ที่คุณอยากให้ผมดู”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ”

“อ้าว แล้วอะไรล่ะ” ชายหนุ่มละสายตาจากทีวีทัศน์เบื้องหน้าหันไป
มองเธอด้วยความพิศวง

ญาติสาวเปิดกระเป๋าสะพายเล็กๆ ก่อนจะหยิบแท่งพลาสติกสีขาวขึ้น
มายื่นให้เขา

ริอชดานเลิกคิ้ว รับมันมาดูแล้วก็เห็นว่าตรงกลางแท่งนั้นมีขีดสีแดง
สองขีดอยู่ในตำแหน่งตัวอักษรซีและที ซึ่งทำให้เขารู้สึกงุนงง “นี่มันคืออะไร”

“ที่ตรวจตั้งครรภ์ค่ะ”

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ก่อนจะหันไปมองเธออีกครั้งด้วยความตื่นตัน
“ละ...แล้ว...ผลมันคือ”

“ที่รักค่ะ” หญิงสาวจับมือเขาไปวางบนหน้าท้องของเธอ “ฉันท้องค่ะ”

“ท้อง?” ริอชดานทวนคำอย่างไม่เชื่อหู

ญาติสาวหัวเราะเสียงใส ก่อนจะใช้เรียวยแขนคล้องไปที่ต้นคอของเขา
แล้วโน้มเข้ามาในระยะที่ปลายจมูกแทบจะสัมผัสกัน จากนั้นก็เอ่ยด้วยเสียง
กระซิบแผ่ว “วันนี้ฉันไปตรวจที่โรงพยาบาลมา คุณหมอบอกว่าฉันท้องได้
สองเดือนแล้วค่ะ”

“อัลลอฮ์” ชายหนุ่มเอ่ยแล้วเงยหน้าขึ้นมองเพดานรถ พยายามจะ
กลืนน้ำตา แต่กลับทำไม่ได้ น้ำใสๆ ไหลลงมาจากหางตาเป็นสายราวกับ
ทำนบแตก

“ขอบคุณพระเจ้าอัลลอฮ์” ริอชดานเอ่ยก่อนจะก้มลงมองคนรัก เขาเห็น
นางฟ้าของเขาส่งยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มที่สวยงามและหวานหอมที่สุดเท่าที่เขา
เคยเห็นมา ดวงตาของเธอแดงก่ำและมีหยาดน้ำใสๆ ไหลออกมาไม่ต่างจาก
เขา ช่างเป็นภาพที่งดงามเหลือเกิน

“นี่เรากำลังจะมีลูกกันจริงๆ ใช่มั้ย” เขาถามเสียงเครือ แล้วจด

หน้าผากลางบนหน้าผากเธอ

“ใช่ค่ะ” เธอสะอื้นด้วยความปิติ

“ผมรักคุณ... ภูมามีน” รือชดานบอก ก่อนจะจูบเธออย่างเต็มด้าล้าลึก กลิ่นของเธอหอมหวานเหมือนมะลิแรกแย้ม ดอกไม้ที่เธอชอบและปลูกอยู่เต็มสวนหน้าบ้าน

“ฉันก็รักคุณค่ะ”

นั่นเป็นเสียงสุดท้ายของเธอที่เขาได้ยิน เพราะหลังจากนั้น เสียงแตรรถก็ดังกึกก้องกัมปนาทขึ้น เสียงล้อรถบดถนนดังเลื่อนลั่น

เมื่อรือชดานหันไปดูก็เห็นรถบรรทุกคันเมื่อเร็วพุ่งเข้าหารถเขาอย่างรวดเร็ว เขาไม่มีทางทำอะไรได้เลยในตอนนั้นเพราะเพียงเสี้ยววินาทีต่อมา เขาก็รู้สึกได้ถึงแรงกระแทกอย่างรุนแรง

รถเฟอร์รารีของเขาถูกชนเข้าอย่างจัง ส่งผลให้โลกของเขาหมุนคว้าง กระຈกรรอบตัวแตกกระจาย ฝูงลมนิรภัยทำงานตามหน้าที่ของมัน ขณะที่เม็ดทรายกรูกรียวกันเข้ามาในรถระหว่างที่มันกำลังไปเรื่อยๆ บนผืนทรายราวกับจะไม่มีวันหยุด

แต่ในที่สุดมันก็หยุด

รือชดานรู้สึกมีแรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นนี้ สมอของเขามุ่งไปหมด ภาพในอดีตต่างหลังไหลมาทับซ้อนกันจนดูวุ่นวายน่าเวียนหัว ก่อนที่ภาพปัจจุบันจะแจ่มชัดขึ้น ตอนนี้โลกของเขาพลิกคว่ำ เขาอยู่ในท่าห้อยศีรษะ เลือดไหลเป็นทางจากไหนไม่รู้ผ่านแนวกรามลงไปชุ่มบ แล้วชอกซอนเข้าสู่ไผ่ผม วินาทีนั้นเขาเห็นข่าวของระเกะระกะไปหมด คอนโซลหน้ารถเสียหยาบยับเยิน ฝูงลมนิรภัยพองตัว เม็ดทรายทะลักเข้ามาเปรอะเลอะรถสะอาดสะอ้านของเขาเต็มไปหมด

ภาพที่ทำให้เขาหัวใจสลายมากที่สุด หาใช่ความเสียหายของรถคันโปรด แต่เป็นภาพญาติที่ซุ่มไปด้วยโลหิตแดงฉาน คอของเธอบิดเบี้ยวไปข้างหนึ่ง ดวงตาเธอเบิกโพลงและกำลังจ้องมองมาที่เขา

‘ญานีน...’

ริอชดานกูร์ร้องเรียกเธออยู่ในใจ เพราะไม่อาจเปล่งเสียงใดๆ ออกไปได้ เขารู้สึกช็อกและสิ้นหวังในชีวิต ก่อนที่สติสัมปชัญญะของเขาจะเลือนหายไปพร้อมกับแสงสุดท้ายของอาทิตย์อัสดง

๑

รีอชดาน บิน โอมาร์ บิน อับบาส อัล ซุรูก จ้องมองชายหนุ่ม
รุ่นราวคราวเดียวกันเดินผ่านไปรอบๆ ห้องทำงานใหม่ของเขาอย่างอารมณ์ดี
ในใจของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกยินดีต่อชัยชนะของตนเหนือคู่แข่งคนนี้
หลังจากต่อสู้ขับเคี่ยวกันมานาน

ห้องทำงานแห่งนี้นับได้ว่าเป็นสุดยอดของสุดยอดห้องทำงานส่วนตัว
ที่มีอยู่อย่างเก๋ไก๋นกลาดภายในราชอาณาจักรอัชติฮาร เพราะมันเป็นห้อง
ทำงานของประธานกรรมการบริษัท อัล ซุรูก ออยล์ ที่ประกอบธุรกิจ
เกี่ยวกับก๊าซธรรมชาติและน้ำมันปิโตรเลียม ซึ่งครองแชมป์บริษัทร่ำรวย
ที่สุดในประเทศ และติดหนึ่งในสิบของโลกด้วยรายได้กว่าสองแสนล้าน
เหรียญสหรัฐในช่วงปีที่ผ่านมา

และแน่นอน ในจำนวนเงินที่เหลือเข้ามานั้น รีอชดานมีส่วนอยู่ถึง
แปดสิบเปอร์เซ็นต์ หลังจากครองตำแหน่งกรรมการผู้จัดการร่วมมาถึง
กึ่งทศวรรษ เขาจึงได้เลื่อนตำแหน่งและย้ายมาอยู่ในห้องนี้แทน อับบาส บิน
ฟารูก อัล ซุรูก ผู้เป็นบิดาบุญธรรม ที่ต้องการวางมือเพื่อไปพักผ่อนกับ

ภรรยาสาวครวญบ่นเกาะส่วนตัวกลางทะเลอาหรับ

“ห้องนี้ราคาตั้งสองแสนล้าน” ชายหนุ่มที่กำลังเดินชมห้องกล่าว ก่อน
จะเดินมาทุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับเขา “นายนี้มันโหดดีชะมัด”

“ฉันไม่คิดว่ามันเป็นโหดนะ...อายิช” เขาหัวเราะ “ฉันเป็นคนเก่ง นาย
ก็รู้”

อายิช บิน โอมาร์ บิน อับบาส อัล ชูรุก หัวเราะกับคำสรรเสริญ
ตัวเองของเขา ก่อนจะชี้นิ้วใส่เขาด้วยรอยยิ้มรื่นเริง “นายมันไฉ่ตัวร้าย...
ริชชดาน”

“แน่นอน ฉันคือไฉ่ตัวร้าย” เขายอมรับกับพี่ชายบุญธรรมโดยดูชะติ
อายิชถูกอับบาสเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่เล็กๆ พร้อมกับเขา แต่ด้วยความ
ที่ริชชดานอ่อนแอกว่าหนึ่งเดือน จึงกลายเป็นน้องบุญธรรมไปโดยปริยาย
แต่ทั้งคู่ก็เติบโตมาด้วยกันฉันเพื่อนมากกว่าการเป็นพี่น้อง ทั้งสองกินนอน
ด้วยกัน เรียบหนังสือด้วยกัน บางครั้งก็จับผู้หญิงแข่งกัน ผลัดกันแพ้วาง
ชนะบ้าง กระทั่งเรื่องงานก็แข่งกันอย่างเอาเป็นเอาตาย สุดท้ายก็ลงเอยด้วย
การร่วมโต๊ะอาหารกันอย่างครื้นเครงและลืมหืมเรื่องการแข่งขันไปจนหมดสิ้น

“อายุแค่สามสิบสามก็ได้ก้าวขึ้นเป็นประธานกรรมการของ อัล ชูรุก
ออยล์ ฉันละนับถือนายจริงๆ เลยวะ”

“นายเองก็เกือบ ถ้าไม่พลาดไปกับโครงการ จี.อี. นั้น”

“จี.อี. คืออนาคต”

“ฉันไม่เถียง” ริชชดานยิ้ม เพราะ จี.อี. หรือ Green Energy นั้น
นับว่าเป็นโครงการที่สามารถรองรับวิกฤติเกี่ยวกับราคาน้ำมันที่สูงขึ้น และ
ยังเป็นทางเลือกส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกได้ดีอีกด้วย แต่ตราบดีที่อัชติ-
ฮาร์ยังคงลอยอยู่ท่ามกลางทะเลน้ำมัน ประชาชนก็ยังสามารถใช้น้ำมันได้ถูก
ด้วยเงินสนับสนุนจากรัฐบาลที่มั่งคั่ง ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่จะต้องหา
สิ่งอื่นมาทดแทน

“แต่อนาคตก็คืออนาคต มันยังมาไม่ถึง ยังไกลไปสำหรับคนอัชติฮาร์

นายควรวางแผนให้รอบคอบ ค่อยเป็นค่อยไปมากกว่า”

อายุซัยก์ไหล “เอาเถอะ ถึงยังไงฉันก็ไม่ถูกลดตำแหน่ง แถมยังมีอำนาจมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะไม่มีคนแชร์ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการแล้ว ฉันไม่ต้องเป็นกรรมการผู้จัดการร่วมกับนายอีกแล้ว มันก็ยุติธรรมดี”

“จุดอ่อนของนายคือความใจร้อน”

ชายหนุ่มตรงหน้ายกนิ้วชี้ขึ้นเกาคางแล้วมองเขาอย่างพิลึก ก่อนจะส่ายหน้า “แต่นายไม่มีจุดอ่อน...ให้ตายสิ นายมันโง่ตัวร้ายจริงๆ รือชดาน”

ดวงตาเข้มลึกล้ำหลบลู่งมองไปที่กรอบรูปบนโต๊ะ จะว่าเขาไม่มีจุดอ่อนก็คงไม่ได้ เพราะเมื่อเจ็ดปีก่อน เขาถูกตัดสินให้เป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งให้เป็นประธานกรรมการของ อัล ซูรุก ออยล์ เพราะจุดอ่อนใหญ่หลวง ซึ่งจุดอ่อนนั้นก็ไม่ใช่อะไรที่โหด แต่คือผู้หญิงในรูปที่มีนามอันไพเราะเพราะพริ้งว่า ‘ญานิศา’ นั่นเอง

รือชดานพบญานิศาเมื่อครั้งไปเรียนปริญญาโทที่อังกฤษ เธอเป็นหญิงสาวชาวไทยที่สดใสร่าเริง รอยยิ้มของเธอเปลี่ยนโลกได้ และมันก็เปลี่ยนโลกของเขาไปตลอดกาล เธอทำให้หัวใจของเขาหยุดขวนขวายหาผู้หญิงมาอิงแอบแทบทุกคืน ทำให้เขามีพลังในการใช้ชีวิต และทำให้เขาปลดปล่อยตัวเองตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในอาณาจักรอันมั่งคั่งของอับบาส

นั่นเพราะอับบาสเองก็คาดหวังเอาไว้เหมือนกันว่า ลูกบุญธรรมคนใดคนหนึ่งของเขาจะสามารถขึ้นมาเป็นผู้บริหาร อัล ซูรุก ออยล์ ไปพร้อมๆ กับการเป็นสามีที่ดีของบุตรคนเดียวของเขาได้นั่นเอง

ตั้งแต่รือชดานกับอายุซัยก์เริ่มเป็นหนุ่ม อับบาสก็พูดเสมอว่า อัลสมิฮานจะต้องเป็นภรรยาของประธานกรรมการ อัล ซูรุก ออยล์ คนต่อไปเท่านั้น นั่นจึงหมายความว่าหากใครต้องการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ ก็ต้องแต่งงานและดูแลบุตรของอับบาสไปตลอดชีวิตด้วย

รือชดานถูกตัดสินให้ไปเมื่อเจ็ดปีก่อน หลังจากตัดสินใจแต่งงาน

กับญาติเขา เขารักเธอเกินกว่าจะปล่อยเธอไปได้ ซึ่งนั่นก็ทำให้อับบาสาโกรธ หัวฟัดหัวเหวี่ยงเหมือนกัน เพราะบิดาบุญธรรมคาดหวังในตัวเขามากกว่าอายุช แต่เขาไม่สนใจ เขารักอัสมิยานอย่างน้องสาว ผู้หญิงคนเดียวที่เขาต้องการในเวลานั้นมีเพียงญาติเขาเท่านั้น

ชายหนุ่มชาวอัชติฮาร์กับหญิงสาวชาวไทยอยู่กินกันฉันสามีภรรยาด้วยความสุข มันเป็นช่วงชีวิตที่รือชดานรู้สึกเหมือนถูกเติมให้เต็ม

แต่อนิจจา ความสุขนั้นช่างแสนสั้นเหลือเกิน หลังจากแต่งงานอยู่กินกันมาร่วมสองปี ก็เกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเขาและเธอ ในระหว่างที่เดินทางไปงานแต่งงานของเพื่อนเขากับเพื่อนเธอ รือชดานรอดตายมาได้อย่างปาฏิหาริย์ แต่ปาฏิหาริย์นั้นไม่เกิดกับภรรยาของเขา

ญาติเขาเสียชีวิตทันทีที่เกิดเหตุ พร้อมกับลูกของเขาที่มีอายุครรภ์เพียงแค่สองเดือน

อุบัติเหตุครั้งนั้นยังคงค้างคาใจเขาอยู่จวบจนทุกวันนี้ รือชดานรู้สึกได้ว่ามันเป็นอุบัติเหตุที่เติมไปด้วยเงื่อนงำอะไรบางอย่าง แต่ก็ยังไม่อาจสืบทราบได้ว่าอะไรหรือใครอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์เหล่านั้น

การจากไปของหญิงสาวที่เขารอยยิ้มสดใสในกรอปรูปนั้น ทำให้ความสมบูรณ์แบบที่ถูกแต่งแต้มด้วยความหมั่นหมองของเขากลายเป็นแรงผลักดันให้เขาก้าวมาถึงจุดนี้ เพราะตั้งแต่ภรรยาสุดที่รักจากไป รือชดานก็เอาแต่ทำงาน เขาทำเงินให้บริษัทมากขึ้น ผันตัวเองขึ้นสู่ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการร่วมกับพี่ชายบุญธรรมแบบก้าวกระโดด และในที่สุดก็ข้ามหัวทุกคนขึ้นเป็นประธานกรรมการบริษัทในวันนี้

รือชดานหลับตาแล้วถอนใจเบาๆ “วันนี้นายดำฉันสองครั้งแล้วนะ”

“มันสมควรนี้หว่า” อายิชหัวเราะ

“มันทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณกำลังอิจฉาฉัน”

ผู้เป็นพี่หรีตา ก่อนจะลุกขึ้นทำแขนกับโต๊ะพร้อมกับโยกตัวมาใกล้ “ยอมรับวะว่าอิจฉา แล้วก็อยากฆ่านายจริงๆ”

ริอชดานห้องตาศาพิชชาย เขาเห็นแววבחขันอยู่ในนั้น ในที่สุดเขาก็ระเบิดหัวเราะออกมา “นายเป็นคนแรกในโลกนี้ที่ฉันกลัวที่สุด แต่ก็เป็นคนสุดท้ายในโลกนี้เหมือนกันที่ฉันคิดว่าจะเป็นคนที่ต้องการทำร้ายฉัน ฉันไม่กลัวคำขู่ของนายหรอก”

“ไอ้ตัวร้าย” อายิชหัวเราะ “นายไม่กลัวฉัน แต่นายก็ควรระวังตัวเอาไว้หน่อยนะ การขี่หลังเสือของนายครั้งนี้ไม่ได้มีแต่ฉันที่อิจฉานาย คนที่อิจฉานายถึงขั้นหมั่นไส้ หรืออาจถึงขั้นริษยาอาฆาตแค้นและสามารถทำร้ายนายได้ก็ยังมี”

ประธานหนุ่มหรีตามองพิชชายบุญธรรม ภาพชายชราผอมและหนวดเคราสีดอกเลาผุดขึ้นมาในสมองของเขาแทบจะทันที “นายหมายถึงอาอัปซัลหรือ”

“ใช่” อายิชพยักหน้า “อาอัปซัลถึงแม้จะห่างไกลกับตำแหน่งนี้ เพราะเป็นเพียงน้องเขยของพ่อบุญธรรม แต่ถ้าไม่มีเราสามคน นาย ฉัน และ อัลมิฮาน หมอนั้นก็ใหญ่ที่สุดแล้ว”

คำพูดของอายิชไม่เกินจริงเลย เอาเข้าจริงเขาสงสัยอัปซัลมาตั้งแต่อุบัติเหตุเมื่อห้าปีก่อนแล้ว เพราะถึงแม้ช่วงนั้นเขาจะหลุดวงโคจรของการก้าวขึ้นเป็นประธานกรรมการแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีเรื่องขัดแย้งกับอาเขยคนนี้อยู่เนืองๆ โดยเฉพาะการสืบสวนเรื่องการยกยอกเงินบริษัท ซึ่งอยู่ดีๆ พยานและหลักฐานทั้งหมดก็สูญหายไปอย่างไรร่องรอยระหว่างที่เขารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลหลังเกิดอุบัติเหตุ มีหน้าซำ กาชิม มือขวาของเขาคือเป็นคนรวบรวมหลักฐานทั้งหมดก็หายตัวไปอย่างไรร่องรอยเช่นเดียวกัน จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เขาก็ยังหาหลักฐานไม่ได้ว่าอาเขยคนนี้อยู่เบื้องหลังอุบัติเหตุครั้งนั้นหรือไม่

“เฮ้อ... พุดไปก็เครียดเปล่าๆ” อายิชตัดบท ก่อนจะก๊วกมือ “ไปกินข้าวกันดีกว่า วันนี้ฉันเลี้ยงเอง ฉลองให้ประธานคนใหม่ของ อัล ชูรุก ออยล์ หน่อย”

“จิ้งกินจุนะ”

“คงไม่ทำให้ฉันหมดเนื้อหมดตัวมั้ง”

“โอเค” รือชดานตอบยิ้มๆ แล้วลุกขึ้นหยิบสูทจากที่แขวนมาสวม

ก่อนก้าวออกจากบริเวณโต๊ะทำงานก็ยังไม่วายเหลือบมองหญิงสาวที่เต็มเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มสดใสในกรอปรูป ก่อนจะเดินตามพี่ชายบุญธรรมออกไปจากห้องทำงานสุดหรรุ

ณัฐจ้อออกจากห้องทำงานเล็กๆ ซอมซ้อของเจ้านายพร้อมทั้งซองสีขาวยนมือ จากนั้นก็เดินไปทรุดตัวลงนึ่งจุมบู่กบนเก้าอี้ทำงานเก่าที่มีร่องรอยการกัดทะของสัตว์ตัวเล็กๆ ปรระดับอยู่ประปราย เบาะรองกันแทบจะไม่มีฟองน้ำอยู่แล้ว ทำให้เธอต้องไปซื้อหมอนรองมาวางแทน

“ตกงานอีกแล้วหรือเนี่ย” หญิงสาวเอ่ยเสียงอ่อยแล้วก้มลงโขกศีรษะกับโต๊ะเบาๆ หลายครั้ง

มันไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก แต่เป็นเพราะสภาพคล่องของสำนักงานทนายความเล็กๆ แห่งนี้ และการใช้จ่ายเงินสรุ่ยสรุ่ยของเจ้านายซึ่งเป็นทนายความคนเดียว และเป็นเพื่อนร่วมงานเพียงคนเดียวของเธอในห้องเช่าเล็กๆ แห่งนี้ต่างหาก

เธอทำงานแทบจะทุทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็ง เป็นทั้งเลขานุการเป็นทั้งแม่บ้าน นักบัญชี บางครั้งก็เป็นคนแสวงหาข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีจนเคยถูกพวกนักเลงหัวไม้ไลยงมาแล้ว แต่ตลอดหนึ่งปีที่เธอทำงานอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ที่นี้ มันก็ไม่ได้ช่วยให้สำนักงานทนายความแห่งนี้เอาตัวรอดจากการต้องปิดกิจการลงได้เลย

หญิงสาวเวยหน้าขึ้น ขยับแว่นสายตากกลมโตมองซองขาวยนตาด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาเอ่อท้น เพราะถึงเจ้านายของเธอจะเป็นคนที่บริหารเงินได้แย่มากๆ เป็นคนล้ามะเลเทเมา แต่เขาก็ไม่เคยบิดพลิ้วเรื่องเงินเดือนเลยแม้แต่ครั้งเดียว จนกระทั่งในวินาทีสุดท้าย เขาก็ยังมีเงินเดือนสามเดือน

ให้เธอเอาไว้เป็นทุนสำรองสำหรับการตกงานครั้งนี้ด้วย

แม้มันไม่มากพอที่จะทำให้เธอสามารถใช้ชีวิตถึงสามเดือนในมหานครที่ค่าครองชีพแพงขึ้นทุกวันได้จริงๆ ก็ตาม

หลังจากนั่งทำใจอยู่พักใหญ่ ณิชฐาก็ลุกขึ้นเก็บของใช้จำเป็นลงกล่อง ก่อนจะแบกมันลงลิฟต์ไปที่อาคารจอดรถอย่างทุลักทุเล

รถของเธอเป็นโพล์คเต่ารุ่นเจ้าคุณปู่สีเทา มันวิ่งตัวมดเต็มจากสำนักงานมาถึงอะพาร์ตเมนต์เก่าๆ และสกรปรก โดยใช้เวลาร่วมครึ่งชั่วโมง เมื่อถึงห้องที่เล็กและเป็นระเบียบเรียบร้อยซึ่งเธอเช่าอยู่บนชั้นสี่ หญิงสาวก็โยนกล่องในมือกองไว้ที่ประตู ก่อนจะเดินโซเซไปล้มตัวลงนอนแผ่หลาบนพูกที่นอน ดวงตางมจ้องมองเพดานสีขาวยุ่ยอย่างหมดอาลัยตายอยาก ปล่อยตัวเองให้กลายเป็นคนตกงานอย่างสมบูรณ์แบบชั่วระยะเวลาหนึ่ง พร้อมกับหยาดน้ำตาหยดเล็กๆ

สามปีนับตั้งแต่เรียนจบมา เธอเปลี่ยนงานมาแล้วหกครั้ง และสาเหตุของการเปลี่ยนงานทุกครั้งก็คือการที่เจ้านายของเธอตัดสินใจปิดกิจการหรือเจ๊งนั่นเอง ก็คงเข้าใจกันว่า 'เข้าแก๊งไหนหัวหน้าตายเรียบ' นั่นกระมัง

จากประวัติการทำงานอันทุลักทุเลแบบนี้ ณิชฐาก็เริ่มจะสงสัยขึ้นมาบ้างแล้วว่าต่อไปนี่จะยังมีบริษัทไหนกล้ารับเธอเข้าทำงานอีกหรือเปล่า

“โอ๊ย...” เธอกรีดร้องแล้วขี้มยยาวของตัวเองจนยุ่งเหยิง

อากาศที่ร้อนอบอ้าวทำให้เธอตัดสินใจลุกจากเตียงเดินเข้าห้องน้ำ ปลดเปลื้องเสื้อผ้าตัวโคร่งกับกระโปรงยาวรุ่มร่ามออกจากตัว

ภาพหญิงสาวหุ่นนาฬิกาทรายรูปร่างอวบอิมปรากฎขึ้นในกระจกเงาเหนืออ่างล้างหน้า ทรวงอกที่ใหญ่โตกว่าเพื่อนๆ ร่วมรุ่นทำให้เธอค่อนข้างอาย เพราะไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาใคร จึงหันไปเลือกใส่เสื้อตัวโคร่งๆ ซึ่งทำให้ตัวเธอดูหนาและอ้วนเกินกว่าความเป็นจริง เมื่อประกอบกับผมสีดำที่รวบตั้งและแว่นตากลมโตแล้ว ทำให้เธอดูเซยมากในสายตาคนอื่น ผู้ชายเลยมักจะมองข้ามเธอไป ซึ่งนั่นทำให้เธอสบายใจขึ้นเป็นกอง

ณัฐฐาหยิบลิ้นกเกตที่ฝังอยู่ระหว่างร่องอกขึ้นมา ก่อนจะถอดมันออกจากคอแล้วเปิดออกดู ภายในมีรูปเธอถูกชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคลายพระเอกละครโอบกอดจากทางด้านหลัง ซึ่งนั่นเป็นภาพที่ทำให้เธออดยิ้มออกมาไม่ได้ เหมือนทุกครั้งที่เปิดลิ้นกเกตออกดู

“ไปอยู่ที่ไหนของเขากันนะ...”

หญิงสาวบนพีมพำ ก่อนจะถอนใจแล้ววางลิ้นกเกตนั้นรวมกับแว่นตาบนชั้นวางของใต้กระจก จากนั้นก็เดินไปยืนใต้ฝักบัว ปล่อยให้สายน้ำเย็นชำระรดเนื้อตัวที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ โดยหวังว่าความผิตหวังในวันนี้จะจะไปไปกับสายน้ำด้วย

บ่ายวันนั้นณัฐฐาหมกตัวอยู่แต่ในอะพาร์ตเมนต์ เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ค้นหางานไปพลาง เล่นเฟซบุ๊กไปพลาง พร้อมกับเคี้ยวขนมขบเคี้ยวที่ซื้อตุนเอาไว้ตั้งแต่วันก่อนอย่างเพลิดเพลิน ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นตัวเลขหนึ่งอยู่ภายในวงกลมสีแดงโผล่ขึ้นที่มุมไอคอนรูปของจดหมายบนหน้าจอ ซึ่งหมายความว่าข้อความใหม่เข้ามาทางอีเมลของเธอ

โดยไม่รอช้า เธอรีบคลิกเข้าไปอ่านทันที

“ฝ่ายบุคคล อัล ชูรุก ออยล์...จันเธอ” หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะอ่านรายละเอียดในอีเมลอย่างช้าๆ จนพบว่ามันเป็นจดหมายเชิญเธอไปร่วมงานในแผนกธุรกิจการค้าระหว่างประเทศของบริษัท

“อะไรกันเนี่ย จันเคยส่งใบสมัครไปที่นี้ด้วยเธอ” ณัฐฐาเกาหัวแกรกๆ พอเลื่อนหน้าจอลงไปด้านล่าง เธอก็ถึงกับชะงักแล้วอ้าปากหอบ “บอร์ตติงพาส อะไรกันเนี่ย ส่งตัวเครื่องบินมาให้เลยเธอ”

หญิงสาวลุกแล้วถอยออกมายืนกอดดอกห่างจากเครื่องคอมพิวเตอร์หนึ่งก้าวแล้วมองมันอย่างพินิจ ราวกับมันเป็นผู้ต้องสงสัยตัวเอ้ในคดีสำคัญที่จะปล่อยให้ล่อยนวลไปไม่ได้

เธอไม่เคยส่งใบสมัครไป อัล ชูรุก ออยล์ แน่ๆ ดูจากในอีเมล

บริษัทนี้มีฐานอยู่ที่ประเทศอิตาลี ซึ่งเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอยู่ตรงไหนของโลกใบนี้ แล้วจดหมายเชิญเข้าทำงานนี้มันอะไรกัน จดหมายหลอกหลวงนั้นหรือ หรือมีใครมาแก๊งอำ แล้วเธอควรจะเลิกสนใจมันไหมล่ะ เพราะมันอาจเป็นมุกห่วยๆ ของใครบางคนที่ต้องการให้เธอหน้าแตกก็ได้

คำตอบคือ...ไม่ เพราะตัวเลขเงินเดือนมันรั้าใจเกินไป

ณัฐลาไม่รอช้า รีบกลับไปนั่งประจำที่หน้าจอคอมพิวเตอร์แล้วเริ่มค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตทันที เธอเข้าไปในเว็บไซต์ของบริษัทก่อน ทำให้เธอพบว่า อัล ซูรุก ออยล์ เป็นบริษัทที่ทำรายได้เมื่อปีที่ผ่านมามีติดหนึ่งในสิบบริษัทที่ทำรายได้สูงสุดของโลก หมายเลขโทรศัพท์ติดต่อในเว็บไซต์และในอีเมลก็ตรงกัน เธอจึงไม่รอช้าที่จะโทร. ไปเพื่อตรวจสอบและยืนยันจดหมายที่ได้รับทันที

“ละ...ถูกต้องไหมคะ” เธอถามเป็นภาษาอังกฤษ

“ถูกต้องค่ะ มีชื่อ ณัฐลา มาซินะฮ์ อยู่ในรายชื่อที่ทางฝ่ายบุคคลส่งมาค่ะ”

“จะ...ฉันได้ทำงานที่นั่นแล้วหรือคะ”

“ค่ะ ยินดีต้อนรับนะคะ”

“อะ...ขอบคุณค่ะ” หญิงสาววางสายไปอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเองให้ตายสิ...อะไรมันจะประจวบเหมาะขนาดนี้นะ พอดตงานนี้ก็มีงานใหม่ที่เงินเดือนดีมาเกยทันที แถมยังเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลกอีกต่างหาก

คราวนี้หากเธอเข้าไปทำงานแล้วยังทำให้บริษัทนี้เจ๊งได้อีกละก็ เธอก็สมควรจะลาโลกไปได้แล้ว

การใช้คอมพิวเตอร์ในเย็นวันนั้นจึงต้องเปลี่ยนจุดประสงค์ไปโดยปริยาย จากการหางานมาค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท อัล ซูรุก ออยล์ ให้ได้มากที่สุด เพื่อจะต้องไปสัมภาษณ์อีกรอบจะได้ไม่พลาด และเพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะไม่ถูกหลอกไปทำมิดีมีร้ายด้วย

ณัฐลาศึกษาทั้งข้อบังคับของบริษัท สวัสดิการ รายชื่อบริษัทย่อย บริษัทร่วมทุน รวมไปถึงโครงสร้างของหน่วยงานต่างๆ ซึ่งมีทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาอาหรับปะปนกัน โชคดีที่เธอเป็นมุสลิม ได้ร่ำเรียนภาษาอาหรับมา ตั้งแต่เด็ก เพราะต้องท่องต้องอ่านพระคัมภีร์ เรื่องภาษาจึงไม่ได้เป็น อุปสรรคอะไร

สุดท้ายณัฐลา ก็จบการ ค้นหาเกี่ยวกับบริษัทนี้ลงตรงที่โครงสร้าง ผู้บริหาร ซึ่งเธอพบว่าเพิ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงบอร์ดบริหารไปเมื่อไม่กี่ สัปดาห์นี้เอง

“ประธานกรรมการ...” ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างเมื่อเห็นใบหน้า ของผู้เป็นประมุขขององค์กร

“ร็อชดาน บิน โอมาร์ บิน อับบาส อัล ชูรุก”

ณัฐลาชะงักอ้าปากค้าง หัวใจเต้นระทึก จ้องมองใบหน้าคมเข้มราว รูปสลักเทพปรณัมที่ประดับด้วยดวงตาสีเหล็กซึ่งคมกริบ ริมฝีปากอ้อมเต็ม เหยียดยิ้มเล็กน้อยด้วยความตะลึงพริ้งเพริด

“คนอะไร หล่อข้ามทวีปขนาดนี้”

สามเดือนต่อมา

ร็อชดานก้าวตามอายุชลงจากรถลีมูซินคันใหญ่ หลังจากรถคัน ดังกล่าวจอดสนิทหน้าอาคารผู้โดยสารขาเข้าของท่าอากาศยานนานาชาติ อัชชิสาร์ รูปร่างสูงใหญ่และใบหน้าหล่อเหลาของทั้งคู่ดึงดูดสายตาผู้คนที่ หนาแน่นอยู่ตรงนั้นได้เป็นอย่างดี ผู้หญิงหลายคนทั้งสาวทั้งสูงอายุด่าง จ้องมองพวกเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย ไม่เว้นแม้แต่พวกผู้ชายที่มองด้วย แววตาอิจฉาระคนหมั่นไส้

ทั้งคู่เดินเข้าไปในอาคารด้วยท่วงท่าที่สง่างาม สูทสีเข้มเรียบกริบ เชิ้ต และเนกไทผ้าไหมทำให้ทั้งสองดูเหมือนนายแบบที่กำลังเดินอยู่บน แคนทวอล์ก ก่อนที่ทั้งคู่จะไปหยุดยืนอยู่ตรงราวกันหน้าประตูทางออกของ

ผู้โดยสารที่บินมาจากลอนดอน

“ตื่นตื่นใหม่” อายิชเอ่ยปากถาม

“เรื่องอะไร”

“เจ้าสาวนายกำลังจะมา”

ริอชดานหัวเราะในลำคอ “สำหรับฉัน อัลสมิฮานคือน้องสาว”

“ด้วยตำแหน่งประธานที่นายเป็นอยู่ตอนนี้ นายจะคิดกับอัลสมิฮานเหมือนน้องสาวอีกไม่ได้แล้ว”

“เธอยังเป็นน้องสาวของฉัน แม้จะกลายเป็นภรรยาของฉันก็ตาม”

“อัลสมิฮานมาได้ยินคงปวดใจ” อายิชกล่าว

“ทำไม่ล่ะ”

ผู้พี่หันมามองเขาด้วยสีหน้าเข้มเครียด “ไม่มีผู้หญิงคนไหนหรือคนที่อยากให้สามีของตัวเองรักและเกื้อหนุนผู้หญิงอีกคนมากกว่า ถ้านายจะแต่งงานกับอัลสมิฮาน นายควรลืมนักผู้หญิงไทยคนนั้นเสีย”

ริอชดานได้แต่นิ่งเฉย หากเขาบอกออกไปว่าลืมนักผู้หญิงได้แล้ว ก็คงเหมือนเป็นคนโกหก แต่ถ้าเขาบอกว่าทำไม่ได้ อายิชก็คงไม่ยอมเลิกราแ่นๆ เพราะอัลสมิฮานนั้นเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของทั้งคู่ เขากับอายิชก็รักและหวังดีกับเธอไม่แพ้กับสามีที่เป็นพ่อเลยแม้แต่หน่อย

“มานั่นแล้ว” ริอชดานเอ่ย ก่อนจะพยักพยเปิดไปที่หญิงสาวซึ่งเปรียบเสมือนระฆังช่วยชีวิตเขาจากการคาดคั้นของพี่ชาย

อัลสมิฮานอยู่ในชุดอะบายะฮ์สีเข้ม คลุมศีรษะด้วยฮิญาบสีเดียวกัน ส่งให้ใบหน้าสว่างใสของเธอโดดเด่นขึ้นมา ท่วงท่าการเดินเห็นเต็มไปด้วยความมาดมั่นอย่างสาวสมัยใหม่ หญิงสาวเผยยิ้มกว้างเมื่อเห็นพี่ชาย บุญธรรมทั้งสอง เธอรีบเข็นรถบรรทุกกระเป๋าทรงเข้ามาหาด้วยอาการลิงโลด ก่อนจะโผล่เข้ากอดริอชดานอย่างแนบแน่น

“คิดถึงพี่จังเลย” เธอบอก ก่อนจะดันตัวออกแล้วหันไปกอดอายิช เช่นเดียวกัน

“เราก็คิดถึงเธอ” ผู้เป็นพี่ชายบอก

หญิงสาวยิ้มแล้วถอยไปหนึ่งก้าว ยืนกอดอกจ้องมองพี่ชายทั้งสอง
สลัดกันไปมา ก่อนจะส่งยิ้มหวานและชี้นิ้วมาทางริอชดาน “เป็นพี่ลิซะ ที่จะ
มาเป็นสามีน้อง”

“นี่เธอไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลยหรือ”

“ทุกข์เรื่องอะไรคะ” อัสมิฮานเลิกคิ้ว

“ก็เรื่องแต่งงาน”

“น้องควรร้องไห้หรือที่ได้แต่งงานกับคุณชายริอชดาน ประธาน
กรรมการบริษัท อัล ชูรุก ออยล์ นะ” หญิงสาวเอ่ยพร้อมขยับเข้ามาจัด
เนกไทของเขาให้เข้าที่ ทั้งๆ ที่มันก็ดูดีอยู่แล้ว

“พูดเหมือนเธอจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่เป็นประธานกรรมการบริษัท”

หญิงสาวทำปากเบี้ยว “แล้วมันเสียหายตรงไหนล่ะ อนาคตมันคง จะใช้
จ่ายเงินยังงี้ก็ได้ ไม่ต้องยี่หระกับการทำงาน แถมไม่ต้องถูกพ่อเคี้ยวเขี้ยว
ให้ไปแต่งงานกับคนที่ไม่รู้จักอีก สบายจะตาย”

“เรานี่นั่น จะกำกั้นไปถึงไหนกัน” ริอชดานส่ายหน้า ก่อนจะหันไปมอง
ไบหน้าขรึมของพี่ชาย “ช่วยพูดหน่อยสิ อายิช”

พี่ชายหัวเราะในลำคอพร้อมขยับไหล่ “ฉันจะทำอะไรได้ ฉันมัน
ก็แค่กรรมการผู้จัดการ”

“โธ...ทำเป็นน้อยใจไปได้พี่อายิช” อัสมิฮานโผล่ไปคล้องแขนพี่ชาย
คนโต ก่อนจะซับไหล่เขาอย่างอดออดอ้อน

“เปล่าเสียหน่อย” พี่ชายทำเมิน

“หน้าตาแบบนี้จะนะ ไม่น้อยใจ” หญิงสาวแยกเขี้ยว ก่อนจะยื่นหน้า
ไปหอมแก้มพี่ชายพอดีใหญ่

“เฮ้ย...ทำอะไรนะอัสมิฮาน” อายิชสะดุ้งโหยง

“ก็หอมแก้มพี่ไง เมื่อก่อนก็ทำออกบ่อย”

“ทำอะไรเป็นเด็กๆ ไปได้ โธเป็นสาวแล้วนะ จะเป็นฝั่งเป็นฝาอยู่

รอมร่อแล้วนะหรานะ” อายิชดู ก่อนจะถอยห่างออกมาแล้วหันมาหาเขาอย่าง
หาตัวช่วย “นายต้องอบรมความเป็นกุลสตรีให้อัสมิฮานขนานใหญ่แล้วละ”

“เรื่องนั้นให้มาเตรียมจัดการเถอะ” รือชดานยกแม่נםของพวกเขา
ขึ้นมาเป็นตัวช่วยเช่นกัน

“งั้นก็รีบไปกันดีกว่า” อายิชกล่าว “ขึ้นอยู่ตรงนี้ต่อ ว่าที่ภรรยานาย
คงได้ทำรุ่มร่ามอะไรอีกแน่”

อัสมิฮานหันมาทำหน้าที่ทะเล้นกับรือชดานเป็นเชิงล้อเลียนความ
เคร่งเครียดของอายิช ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันแอบหัวเราะคิกคักแล้วเดิน
ตามอายิชไปที่รถด้วยอารมณ์ครื้นเครงที่ได้กลับมาอยู่ด้วยกันพร้อมหน้า
พร้อมตาอีกครั้ง หลังจากต่างคนต่างไปเรียนต่อตามสาขาของตัวเองสลับกัน
ไปมาอยู่หลายปี

๒

งานเลี้ยงประจำปีของบริษัทถูกจัดขึ้นที่ห้องโถงใหญ่บนชั้นที่แปดสิบแปดของอาคารบูรจณี อัล ชูรุก อันกว้างใหญ่และจุคนได้ถึงห้าร้อยคน ซึ่งแน่นอนจะต้องเป็นผู้บริหารและพนักงานระดับสูงเท่านั้นที่จะได้ขึ้นมาบนนี้ ส่วนพนักงานที่เหลืออีกสี่พันกว่าคนก็จะเป็นหน้าที่ของหัวหน้าฝ่ายแต่ละฝ่าย ที่จะพาพนักงานในสังกัดของตนเองไปจัดเลี้ยงตามสถานที่ต่างๆ อีกทอดหนึ่ง

ท่ามกลางผู้คนที่แต่งตัวกันอย่างหรูหรา คนที่ดูจะโดดเด่นที่สุดในงานนี้คงหนีไม่พ้น ริอชดาน ประธานกรรมการคนใหม่ของ อัล ชูรุก ออยล์ นั่นเอง

ด้วยเรือนร่างที่สูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ใบหน้าหล่อเหลา คมคาย และดวงตาคมกริบที่พร้อมจะบาดหัวใจสาวๆ ได้ทุกเมื่อ จึงทำให้ไม่ยากเลยที่จะหาตัวเขาพบภายในงานที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนเช่นนี้ ยิ่งมายืนคู่กับ आयิช พี่ชายบุญธรรมของเขาด้วยแล้ว ทั้งสองก็ยิ่งโดดเด่น เปรียบเสมือนหอคอยคู่ที่งดงามแห่ง อัล ชูรุก เลยทีเดียว เนื่องจากต่างคนต่างก็

มีเส้นที่ตรงตาเพศตรงข้ามที่ไม่ได้ด้อยไปกว่ากันเลยแม้แต่น้อย

“วันนี้นายเห็นอัสมิฮานหรือยัง” ผู้เป็นพี่เอ่ยถาม หลังจากกรรมการผู้จัดการใหญ่ฝ่ายพัฒนาศักยภาพองค์กรเพิ่งเดินจากไป ปล่อยให้ทั้งคู่ได้อยู่กันตามลำพังสองสามวินาที

“ยังเลย” เขาตอบ ก่อนจะหันไปยิ้มให้รองกรรมการผู้จัดการใหญ่หน่วยธุรกิจน้ำมันที่กำลังเดินยิ้มเข้ามาทักทายและแสดงความยินดีกับเขาก่อนจะกระซิบบอกพี่ชายกลับ “นายล่ะ”

“ยังเหมือนกัน”

“ผู้หญิงก็แบบนี้แหละ แต่งตัวนาน” ร็อดดานยกไหล่แล้วยื่นมือไปทักทายกับรองกรรมการคนนั้น

จากนั้นเรื่องสนทนาส่วนตัวก็แปรเปลี่ยนเป็นเรื่องงานในทันที มีคนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามาทักทายและพูดคุยกับเขาสองคนอย่างต่อเนื่อง จนร็อดดานเองก็ลืมไปแล้วว่าคุยเรื่องอะไรค้างอยู่กับพี่ชาย กระทั่งมานึกขึ้นได้เมื่อผู้คนตรงหน้าแหวกทางให้เขาได้เห็นอัสมิฮานปรากฏตัวขึ้น

น้องสาวคนสวยแต่งตัวด้วยชุดเดรสผ้าชีฟองสีแดงยาวกรอมเท้า ที่เอวมีลวดลายฉลุด้วยด้ายสีทองเช่นเดียวกับปลายแขนเสื้อที่ยาวคลุมข้อมือ เธอสวมฮิญาบสีอ่อนประดับด้วยมงกุฎเพชรส่องประกายระยิบระยับราวกับเป็นเจ้าของจากนิทานอาหรับราตรีที่โด่งดังก็ไม่ปาน

“อัสสะลามมู อะลัยกุม” หญิงสาวกล่าวทักทาย

“วะอะลัยกุมุสสะลาม” พี่ชายทั้งสองตอบสละมเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนที่ร็อดดานจะอดเอ่ยชมว่าที่เจ้าสาวของตัวเองออกมาไม่ได้

“วันนี้ห้องสวยจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้ม ก่อนจะหันไปทางพี่ชายคนโต “น้องสวยไหมคะพี่อายิช”

ร็อดดานไม่ได้ยินเสียงตอบของอายิช หันไปมองก็พบว่าฝ่ายนั้นเอาแต่อ้าปากค้างจ้องมองน้องสาวคนสวยตาไม่กะพริบ เขาจึงใช้ศอกกระทุ้ง

ต้นแขนไปที่หนึ่ง เล่นเอาเจ้าตัวถึงกับสะดุ้งจนเขารู้สึกขำ

“อัสมิฮานถามนายว่าเธอสวยไหม”

“อะ...เอ่อ...สะ...สวยสิจ๊ะ” อายิซตอบละล่ำละลัก

“ก็ลองบอกไม่สวยสิ จะชวนหน้าให้เสียโฉมเลย” หญิงสาวแยกเขี้ยวพร้อมกางกรงเล็บ

ริอชดานหัวเราะกับการหยอกล้อระหว่างพี่น้อง แต่หลังจากนั้นไม่กี่วินาที ทั้งสามคนก็ต้องช่วยกันต้อนรับแขกเหรื่อจนแทบจะไม่ได้พูดคุยกันสำหรับริอชดานแล้วไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าเรื่องธุรกิจ มันทำให้เขาหัวปั่นแต่ก็กลับเป็นตัวกระตุ้นให้เขารู้สึกกระตือรือร้น เลือดในกายของเขาแล่นพล่านและพร้อมจะทำงานได้ทุกวินาที

กระทั่งเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งในตำแหน่งสิบสองนาฬิกาตรง ราวกับมีใครสักคนจับเธอมาวางตรงจุดที่สายตาของเขาต้องลากผ่าน

เธอสวย สง่า น่าตรึงตาตรึงใจ และที่สำคัญ เธอมีใบหน้าทีละม้ายคล้ายญานิกา ราวกับถูกโคลนนิ่งออกมาจากชิ้นส่วนใดชิ้นส่วนหนึ่งของภรรยาเขา อาจเป็นริมฝีปากที่เอิบอิมเ้ายวนใจ หรือไม่ก็ดวงตาภายใต้แพขนตายาวที่เพรวพราวนั้น เตรสสีแดงเข้ารูปของเธอทำให้เขาถึงกับลืมหายใจจนกระทั่งสะดุ้งเฮือกเมื่อรู้สึกเจ็บที่ต้นแขน

“อ๊วย” เขาโอดโอยพร้อมกับหันไปมองอัสมิฮานที่ยังคงยกฝ่ามือค้างไว้อยู่

“ยืนอยู่ข้างๆ ว่าที่ภรรยา ยังทำสายตากุ้งุ้มกิริมกับสาวอื่นอีกหรือคะ” ริอชดานทำปากเบี้ยว “นี่เธอหึงพี้จริงๆ หรือ”

“ก็แน่สิ” หญิงสาวกอดอก

“โอเค พี่ขอโทษ”

เขาหัวเราะ แต่เมื่ออัสมิฮานหันไปก็ไม่วายแอบเหลือบมองไปยังที่ซึ่งผู้หญิงคนนั้นยืนอยู่อีกครั้ง ทว่าเธอกลับไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว ริอชดานเห็นเพียงหัวหน้าฝ่ายบุคคลยืนยิ้มเผล่อยู่เท่านั้น นำแปลกที่ความผิดหวัง

เล็กๆ นี่กลับทำให้เขารู้สึกสะเทือนใจอย่างบอกไม่ถูก

“ดูท่าทางไม่ใช่คนอัชฌิฮารนะ” อายิซกระซิบ

“นายหมายถึงอะไร”

“ก็ผู้หญิงที่สวมเดรสสีแดงนั่น”

เขามอฮัม ไม่เคยมีอะไรพันสายตาพี่ชายเลยหรือไงนะ “อะไรทำให้
นายคิดว่าเธอไม่ใช่คนอัชฌิฮาร”

พี่ชายยกไหล่ “เธอไม่สวมฮิญาบ แคะใช้ผ้าแพรคลุมศีรษะแทน
กระโปรงแม้จะยาวคลุมเข่า แต่ก็สั้นเกินไปสำหรับผู้หญิงอัชฌิฮาร และที่
สำคัญ เธอเหมือนญาติ...เมียชาย”

ริอชดานชะงัก ดูเหมือนเขาไม่ใช่คนเดียวที่คิดแบบนี้

“กระซิบอะไรกันคะ” ผู้เป็นน้องสาวชะงักหน้ามามาก

“เปล่าจ๊ะ” อายิซรีบตอบ ก่อนจะย้อนถามเป็นเชิงเปลี่ยนเรื่อง “อยาก
ดื่มอะไรไหม พี่ไปเอามาให้”

“ขออัยรานสักแก้วก็ได้ค่ะ”

“ได้เลย” ผู้เป็นพี่ชายบอก ก่อนจะหันมากระซิบกับเขลับหลัง “เดี๋ยว
จะไปสืบให้ ถ้านายต้องการ”

ริอชดานยิ้มแทนคำตอบ ทั้งที่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมอายิซถึงได้
สนับสนุนเขาเรื่องนี้ เพราะตอนที่อยู่สนามบินยังต่อว่าเขาอยู่เลยเรื่องการ
คิดถึงผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่อัสมิฮาน เมื่อพี่ชายจากไปแล้วจึงค่อยหันไปยิ้ม
ให้น้องสาว ก่อนจะทำที่เป็นพุดคุยเรื่องงานกับประธานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ
กลุ่มธุรกิจปิโตรเลียมขั้นต้นอย่างเอาจริงเอาจัง เพื่อที่ว่าที่ภรรยาของเขา
จะได้ไม่สงสัย

ไม่นานนักอายิซก็กลับมาพร้อมโยเกิร์ตปั่นในมือ เขายืนยันให้
น้องสาว ก่อนจะเดินอ้อมมายืนอีกข้างแล้วเอียงตัวมากระซิบเบาๆ

“เจ้าหน้าที่ประสานงานธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ”

“เจ้าหน้าที่?” ริอชดานทวนคำเบาๆ เหลือบมองอัสมิฮานที่กำลังคุย

อยู่กับกรรมการอีกคนก่อน เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงค่อยหันไปถามพี่ชายด้วยความสงสัย “ทำไมถึงมาอยู่บนนี่”

“เห็นว่ามาแทนหัวหน้าฝ่ายนะ”

“พี่ๆ ค่ะ” เสียงของอัสมิฮานดึงความสนใจของทั้งคู่ หญิงสาวพยักหน้าเดินไปที่ประตูแล้วเอ่ยด้วยเสียงมีนตึง “คุณพ่อมาแล้วค่ะ”

ริชชดานหันไปตามคำบอก เขาเห็นชายร่างใหญ่หนวดเคราเพิ่มในชุดกันดูราลีขาวสะอาดและคลุมศีรษะด้วยกูปิยะห์หลายตารางหมากรุกสีดำขาวยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า ข้างกายท่านเป็นหญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอัสมิฮาน เธอคือหญิงสาวซึ่งเป็นต้นเหตุให้น้ำเสียงของน้องสาวเปลี่ยนไปนั่นเอง

เมื่อผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในบริษัทปรากฏตัวเช่นนั้น ผู้คนมากมายในงานจึงต่างกรูกันเข้าไปรุมล้อมต้อนรับ ทำให้กว่าที่อดีตประธานบริษัทจะฝ่าฝูงชนไปนั่งที่เก้าอี้ได้ก็เล่นเอานานโขทีเดียว

หลังจากนั่งได้ที่ อับบาสก็ชะเง้อมองหาลูกๆ เมื่อพบก็ก๊วกมือเรียกให้ไปนั่งร่วมโต๊ะกัน อัสมิฮานมีท่าทีอดอดเล็กน้อย แต่ก็ขัดความประสงค์ของบิดาไม่ได้ จึงเดินตามพี่ชายทั้งสองไปอย่างไม่เต็มใจนัก

ความบาดหมางกันระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่อะไรสำหรับริชชดานหรือในแวดวงซุบซิบไฮโซเลยแม้แต่น้อย เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าอัสมิฮานและยัสมีนผู้เป็นภรรยาคนใหม่ของอับบาสนั้น เมื่อก่อนเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน ทั้งคู่แทบจะเป็นเหมือนคู่แฝด เพราะไม่ว่างานเลี้ยงไหนๆ ก็จะต้องเห็นทั้งสองควบคู่กันไปเสมอ เพิ่งจะห่างกันก็เมื่อตอนที่อัสมิฮานบินไปเรียนปริญญาตรีที่ประเทศอังกฤษ แต่หลังจากเธอกลับมาหญิงสาวก็แทบช็อกเมื่อรู้ว่าเพื่อนรักของเธอได้กลายเป็นคนรักของบิดาไปเสียแล้ว

อัสมิฮานขัดบิดาไม่ได้ จึงหนีไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษ และไม่กลับมาอีกเลยจนกระทั่งถึงวันนี้ แม่แต่งงานแต่งงานของบิดากับเพื่อนรักเมื่อ

สามเดือนก่อนเธอก็ไม่กลับมาร่วมงาน ต่อเมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดจากบิดาให้กลับมาร่วมงานเลี้ยงบริษัทในวันนี้ เธอจึงจำต้องบินกลับมาอย่างไม่เต็มใจนัก เมื่อสองสวามาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง จึงต่างไม่มองกันเลยแม้แต่ทางตา

“เดินทางเป็นอย่างไรบ้างครับคุณพ่อ” รือชดานเอ่ยถาม

“ก็ราบรื่นดี” อับบาสเอ่ยอย่างอารมณ์ดี ดูเหมือนสีหน้าของท่านจะอ่อนเยาว์ลงกว่าก่อนจะลงจากตำแหน่งประธานด้วยซ้ำ การมีภรรยาสาวคงทำให้ท่านกลับมาเป็นหนุ่มอีกครั้งเป็นแน่

“แล้วลูกละ อัสมิฮาน” ชายชราหันไปทางธิดาหน้าอ “การเดินทางนะ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีค่ะ” เธอตอบสั้นๆ

ชายชราหัวเราะเบาๆ “ที่พ่อเรียกลูกให้กลับมาเนี่ย คงรู้สินะว่าเรื่องอะไร”

“ไม่ทราบค่ะ”

ผู้เป็นพ่อส่ายหน้ากับความมึนตึ๊งของบุตรสาว “ที่ให้กลับมา ก็เพราะพ่อจะให้แต่งงานกับรือชดานไงล่ะ”

“ค่ะ” อัสมิฮานตอบรับสั้นๆ ดูเหมือนเธอจะไม่ยินดียินร้ายกับการถูกจับแต่งงานเอาเสียเลย

“ดูเหมือนคุณอัสมิฮานจะยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้โดยไม่มีข้อโต้แย้งนะคะ”

ยัสมีนกล่าวเป็นหยนจนคนถูกกล่าวถึงต้องตัวตวยตามองด้วยแววตาแข็งกร้าวทีเดียว

ชายชราหัวเราะราวกับไม่รู้ความนัยในคำพูดของภรรยาสาว “แน่นอนสิจ๊ะ อัสมิฮานเป็นลูกสาวที่อยู่ในโอวาทฉันเสมอ”

“หนูจะโต้แย้งคุณพ่อทำไมล่ะคะ” อัสมิฮานเอ่ยพร้อมกับเอียงตัวมากอดแขนว่าที่สามี่แล้วจิกตามองแม่เลี้ยง “ในเมื่อพี่รือชดานทั้งเก่ง ทั้ง

รูปหล่อ แถมยั้งหนุ่มยั้งแน่นอีกต่างหาก”

ยัสมีนหน้าตั้งขึ้นมาทันทีที่ถูกประชดกลายๆ ก่อนจะทำเหมินมองไปทางอื่นอย่างผู้แพ้ เพราะสามีของเธอถึงแม้จะเป็นคนเก่งและร่ำรวย แต่ก็เปรียบเสมือนไม้ใกล้ฝั่งเต็มที

อับบาสมองมาเห็นลูกสาวสนิทกับว่าที่ลูกเขยก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี เขาหันไปกระซิบกระซาบอะไรกับเลขานุการหนุ่มครู่หนึ่ง หลังจากนั้นไม่นานพิธีกรในงานก็เรียนเชิญเขาขึ้นไปบนเวทีท่ามกลางเสียงปรบมือกึกก้อง

“อัสสะลามมู อะลัยกุม” อับบาสเปล่งเสียงผ่านไมโครโฟนออกไปทางลำโพง เกิดเสียงหวีดเล็กน้อย แต่เขาก็ควบคุมได้

“วะอะลัยกุมสสะลาม” ผู้คนในห้องกล่าวทอบسلامแทบจะพร้อมเพรียงกันเป็นเสียงเดียว

“วันนี้ผมรู้สึกยินดีมาก ที่บริษัทของเรากลายเป็นบริษัทชั้นนำของโลกแล้ว” อับบาสชูกำปั้นขึ้น เรียกเสียงเฮจากทุกคนได้เป็นอย่างดี “ขอปีที่ผ่านมา เราก็ได้สร้างผลกำไรจนติดอันดับหนึ่งในสิบบริษัทที่ร่ำรวยที่สุดในโลก ซึ่งผมต้องขอขอบคุณผู้บริหารทุกๆ คน รวมไปถึงพนักงานอีกกว่าห้าพันคนของเราซึ่งไม่ได้อยู่ ณ ที่นี้ ที่เป็นพื้นเพองช่วยกันขับเคลื่อน อัสซุรูกี้ให้พุ่งทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด...”

“แม่หันมองนายอยู่เนาะ” อายิซเอียงตัวมากระซิบพร้อมกับพยักพยิดไปที่มุมห้องด้านหนึ่ง

ริอชดานหันตามไปก็เห็นเธอคนนั้น เขาเห็นสายตาเธอชั่ววินาทีหนึ่ง ก่อนที่เธอจะทำเหมินมองไปทางเวที

“นายคิดจะทำอะไร” เขากะซิบถามพี่ชาย

“นายหมายถึงอะไร”

“ก็ที่พยายามส่งผู้หญิงคนนั้นให้ฉัน” ริอชดานเอ่ยถาม “นายบอกฉันเองไม่ใช่หรือว่าฉันไม่ควรมีผู้หญิงอื่นในใจ หากต้องการจะแต่งงานกับอัสมีฮาน”

“กี๊” อายิซตอบเสียงดังขึ้น เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อน้องสาวหันมามอง จึงลดเสียงลงแล้วกระซิบเบาๆ เมื่อเธอหันไปมองเวทีอีกครั้ง

“แล้วทำไม?”

“มันเป็นโอกาสที่ฉันจะได้ฉกฉวยตำแหน่งประธานจากนายไงล่ะ”

ริอชดานหันไปมองพี่ชายด้วยความสงสัย แต่ความรู้สึกกลางแครงใจเหล่านั้นก็พลันหายไปเมื่อเห็นสีหน้ากึ่งเครียดกึ่งทะเล้นของอายิซ

“นายกำลังล้อฉันเล่น”

ในที่สุดผู้เป็นพี่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ “ฉันอยากให้นายลืมนายสิมมูนึงไงล่ะ”

“ด้วยการตอกย้ำฉันนั่นหรือ”

“เพื่อนฉันที่มีมันเป็นจิตแพทย์บอกอย่างนั้นนี่หว่า” อายิซเฉลย “การตายของญานีนทำให้นายเปลี่ยนไปก็จริง แต่ก็เปลี่ยนไปในทางที่ดี มีความมุ่งมั่นในหน้าที่การงาน เห็นได้ชัดว่านายสามารถจัดการอารมณ์ได้ดี การเผชิญหน้าจึงเป็นการแก้ปัญหาในระยะยาวได้ดีกว่า สำหรับคุณนาย”

“ไม่ยก้รู้ว่ามิเพื่อนเป็นจิตแพทย์ด้วย”

“นายควรลืมนายสิมมูนึงซะ” อายิซไม่สนใจคำถากถางของเขา

“ฉันทำไม่ได้”

“ไม่ได้ก็ต้องได้” อายิซคำรามเบาๆ

“ไม่ได้หรอก” ริอชดานยืนยัน เขามองไปรอบๆ ห้องเพื่อหาต้นตอของเรื่อง แต่ไม่พบ

“นายจะรู้ได้ยังไงว่าทำไม่ได้”

พี่ชายไม่สามารถควบคุมเสียงให้เบาอยู่ในระดับเดิมได้ ทำให้อัสมิฮานที่กำลังฟังบิดาเพลินๆ ต้องหันมามอง

“นี่ที่สองคนคุยอะไรกัน” หญิงสาวร้องถามเสียงดุ “ตั้งใจฟังคุณพ่อหน่อยสิคะ ท่านมองมาทางนี้แล้ว”

ริอชดานและอายิซต่างกระแอมแก้กั๊ก ก่อนจะแยกย้ายกันทำท่าซึ่งซังหันไปทางเวทีด้วยสีหน้าตั้งใจ

“วันนี้ นอกจะผมจะมาแสดงความยินดีกับทุกคนเรื่องผลประกอบการของบริษัทแล้ว ผมยังมีเรื่องน่ายินดีอีกเรื่องมาบอกกล่าวให้ทุกคนฟัง” อับบาสเอ่ย ก่อนจะพายมือมาทางเขา “โอกาสนี้ผมขอเชิญ ร็อบซแดน ประธานกรรมการบริษัท อัล ชูรุก ออยล์ กับ อัสมิฮาน ลูกสาวของผม ขึ้นมาบนเวทีครับ”

ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึก เพราะรู้ว่าวินาทีนี้มันจะต้องมาถึง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วยื่นข้อศอกให้น้องสาว

อัสมิฮานยิ้มแล้วลุกขึ้นมาเกาะแขนเขา ก่อนจะพากันเดินขึ้นไปบนเวที

“ผมมีความยินดีจะประกาศว่า ร็อบซแดนกับอัสมิฮานจะแต่งงานกันในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า” อับบาสประกาศเสียงดังฟังชัด “ผมขอเชิญทุกท่านในที่นี้มาร่วมเป็นสักขีพยานให้แก่ความรักของคนทั้งคู่ด้วยนะครับ”

ทุกคนในห้องต่างส่งเสียงร้องเฮกันลั่นด้วยความยินดี ร็อบซแดนได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ให้พวกเขา แต่อัสมิฮานทำได้ดีกว่า เธอยิ้มพราราวกับยินดีต่อการแต่งงานครั้งนี้อย่างเต็มใจ

ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะมองไปยังหญิงสาวในเดรสแดงตรงมุมห้อง เมื่อเห็นเขาหันไปมอง เธอยืนนิ่งจ้องตาเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันหลังให้เขา แล้วเดินลัดเลาะกลุ่มผู้บริหารออกไปจากห้อง ทั้งความสงสัยให้เกาะกุมจิตใจเขา ว่านั่นเป็นเพราะเธอรู้สึกเสียใจกับการประกาศแต่งงานในครั้งนี้ หรือมีธุระอื่นที่ต้องไปทำอย่างเร่งด่วนพอดีกันแน่

หลังการประกาศแต่งงาน อับบาสกับภรรยาสาวก็ออกจากห้องจัดเลี้ยงขึ้นไปพักผ่อนที่เพนต์เฮาส์บนชั้นที่หนึ่งร้อยเก้า ร็อบซแดนเต้นรำกับอัสมิฮานต่ออีกร่วมชั่วโมง ก่อนจะขอตัวไปพักผ่อนบ้าง เนื่องจากรู้สึกเพลียที่มีประชุมอย่างต่อเนื่องยาวนานมาทั้งวัน แล้วปล่อยให้ว่าที่เจ้าสาวได้สนุกต่อกับพี่ชายบุญธรรมที่ดูเหมือนจะยังไม่หมดสนุกเหมือนกัน

ประธานหนุ่มเดินไปตามโถงทางเดินที่ค่อนข้างเงียบ เพราะทุกคน

อยู่ในห้องจัดเลี้ยงกันหมด และต่างสนุกสนานกับวงดนตรีชั้นนำของประเทศ ที่ถูกว่าจ้างมาโดยไม่สนใจอะไร เขาเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปจนกระทั่งถึง โถงลิฟต์ ก่อนจะกดปุ่มเรียกลิฟต์แล้วถอยออกมายืนรอว่าลิฟต์ตัวไหนใน หกตัวจะมารับเขาออกไปจากสถานการณ์อันน่าอึดอัดนี้

ทว่าก่อนที่ลิฟต์จะเปิด เขาก็ได้ยินเสียงรอกเท้ากระทบพื้นหินอ่อน ดังก้องเป็นจังหวะใกล้เข้ามา เมื่อเขาหันไปดูก็พบว่า เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงาน ธุรกิจการค้าระหว่างประเทศสาวคนนั้น

เธอชะงักตัวแข็งทื่อเมื่อเห็นเขา ดวงตากกลมโตของเธอให้ความรู้สึก คุ่นเคยอย่างประหลาด ก่อนที่มันจะค่อยๆ หริ่ลง ร่างของเธอโงนแงนคล้าย จะล้ม รือชดานจึงปราดเข้าไปประคองเอาไว้ก่อนที่จะล้มลงไปจริงๆ

“คุณ” เขาร้องเรียก แต่เธอไม่ตอบสนอง

เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เปิดพอดี รือชดานไม่รู้จะทำอย่างไร จะทิ้งเธอเอาไว้ตรงนี้ก็คงไม่ได้ จึงตัดสินใจซ้อนร่างบางของเธอขึ้นแล้วอุ้ม เข้าไปในลิฟต์

ชายหนุ่มปล่อยให้เธออิงร่างเอาไว้แล้วยื่นมือไปกดรหัสส่วนตัวบน แผงควบคุม จากนั้นก็ปล่อยให้ลิฟต์ที่มีความเร็วสี่เมตรต่อวินาทีพาเขากับ เธอขึ้นไปจนกระทั่งถึงที่หมายในเวลาอันรวดเร็วปานจรวด

เมื่อประตูลิฟต์เปิดอีกครั้ง รือชดานซ้อนร่างเธออุ้มออกไปที่ห้องโถง สีครีมซึ่งตรงกลางมีน้ำพุสองชั้นเล็กๆ บนผนังมีพรมลวดลายวิจิตรประดับ อยู่รายรอบ เขาใช้หลังดันประตูไม้บานคู่ที่อยู่ตรงข้ามกับลิฟต์

และเพียงเขาอย่างก้าวเข้าไปภายใน ห้องที่มีตมิดก็สว่างวาบขึ้น เผยให้เห็นห้องชุดสุดหรูหรร่าที่มีเพดานสูงกว่าห้องทั่วไปสองเท่าตัว ตกแต่งด้วย เฟอร์นิเจอร์ราคาแพง มีเปียโนสีดำนับล้านวางอยู่บนแท่นใกล้ผนังกระจก ที่สามารถมองเห็นห้องฟ้าสีดำนะมีประดับด้วยดาวระยิบระยับได้เป็น อย่างดี เขาวางเธอลงบนโซฟาตัวยาว ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว หยิบ ผ้าเช็ดหน้าผืนใหม่เอี่ยมออกมาชุบน้ำแล้วนำมาเช็ดหน้าให้เธอ

“คุณ” เขาร้องเรียกพร้อมกับตบแก้มเธอเบาๆ
แก้มเนียนเรียบของเธอทำให้เขานึกถึงญาติสาวขึ้นมาอีกแล้ว

ริชชานถอนใจและถอนมือกลับมา สีหน้าเธอบ่งบอกว่าคงไม่ฟื้น
ขึ้นมาง่ายๆ เขาคงต้องปล่อยให้เธอหลับไปก่อน

ประธานหนุ่มลุกขึ้นด้วยอารมณ์หงุดหงิด มันไม่ควรเกิดเรื่องแบบนี้
ขึ้นในวันที่เขาประกาศแต่งงานเลย ชายหนุ่มเดินไปหยุดอยู่ที่ผนังกระจกซึ่ง
สามารถมองเห็นทิวทัศน์ของอัลริฟ เมืองหลวงแห่งราชอาณาจักรอัชติฮาร
ได้อย่างแจ่มชัด

ทุกวันนี้บนผืนแผ่นดินของอัลริฟนั้นรวากับภาพสะท้อนจากฟากฟ้า
แสงไฟที่ระยิบระยับไปทั่วคล้ายดาวดวงน้อยๆ ที่เปล่งประกายอยู่บนผืนฟ้า
ราตรี บ้านเมืองเจริญไปมาก จากที่เคยเงียบเหงากลับกลายเป็นคึกคัก เสน่ห์
อย่างตะวันออกกลางค่อยๆ ญกว่าวัฒนธรรมตะวันตกกลืนกินทีละนิด

ญาติสาวเคยเปรยๆ กับเขาว่า เธอชอบอัลริฟอย่างที่เคยเป็นมากกว่า
มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของจากนิทานอาหรับราตรี ที่อยู่ภายใต้ปีก
ของสุลต่านอย่างเขา

จู่ๆ ดวงหน้าของภรรยาสาวก็ปรากฏขึ้นบนแผ่นกระจก ริชชานรู้สึก
ตกใจ ซึ่งนั่นไม่ใช่ภาพหลอน แต่เป็นเงาสะท้อนของคนที่เขาคิดว่ากำลัง
สลบไสลอยู่บนโซฟาต่างหาก ริชชานกัดฟัน รวบรวมสติ ก่อนจะหันกลับไป
ไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย เดินไปทางเครื่องขรีม

เมื่อเธอเห็นเขา ดวงตาคู้งามก็เบิกโพลงทันที ริมฝีปากอวบอัมอ้าค้าง
ด้วยความตกใจ “อะ...ท่านประธาน”

เขาพยักหน้าเล็กน้อย พยายามเก็บความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้แต่เพียง
ในใจ ไม่แสดงออกทางสีหน้าให้เธอเห็น “คุณเป็นลมนะ ผมก็เลยพาขึ้นมา
บนนี้”

“เอ่อ...อ่า...”

ดูเหมือนสติหล่นจะยังไม่เป็นปกตินัก ท่าทางอึกๆ อักๆ นั้นทำให้

เขานึกถึงตอนที่ญาติคารู้ว่าเขาเป็นใคร หลังจากตกลงรับเขาเป็นแฟนแล้ว

“ขอโทษค่ะ ท่านประธาน” หญิงสาวค้อมศีรษะปลกๆ “จะ...ฉันจะรีบลงไปเดี๋ยวนี้ค่ะ” เจ้าหล่อนทำท่าแะงะๆ ะๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวหันหลังให้เขาแล้วเดินก้มหน้างุดไปที่ประตู

รีอชดานรู้สึกสับสน ตอนนี้เขาอยากมีความเป็นส่วนตัว อยากกันเธอให้ออกห่างจากความคิดถึงที่มีต่อภรรยาผู้ล่วงลับ แต่ก็กลับไม่ยากให้เธอออกไป

“ว้าย” หญิงสาวหวีดร้อง ก่อนจะล้มคะมำลง

รีอชดานรีบปราดเข้าไปประคองเธอ “เป็นอะไรหรือเปล่า?”

“ห้องมันหมุนนะค่ะ”

“ผมว่าคุณควรไปโรงพยาบาลตรวจเช็กหน่อยนะ น่าจะเกี่ยวกับความดัน” เขาคะเน ก่อนจะประคองเธอกลับไปนั่งที่โซฟาตัวเดิม ระหว่างนั้นกลิ่นกายหอมกรุ่นของเธอทำให้เขารู้สึกวาบหวิวในหัวใจ เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นเธอใช้น้ำหอมกลิ่นเดียวกับญาติกา

“พักอยู่บนนี้ก่อนเถอะ” เขาออกขณะประคองเธอลงบนโซฟาอีกครั้ง จากนั้นก็ถอยห่างออกมาให้พ้นกลิ่นยวนฆานนั้น “ค่อยยังชั่วเมื่อไรค่อยลงไปแล้วกัน ขึ้นออกไปตอนนี้มีหวังเป็นลมล้มกลางทางจะยุ่งกันใหญ่”

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

ชายหนุ่มมองชุดเธอ เสื้อที่คับตัวนั้นคงมีส่วนทำให้เธอเวียนไม่น้อย จึงคิดว่าน่าจะหาอะไรที่สบายๆ กว่านี้ให้เธอสวมคงดีกว่า แต่ความคิดนั้นก็กลับชะงักลงเมื่อหญิงสาวเบี่ยงตัวหลบสายตาเขาแล้วยกมือขึ้นกอดอกด้วยท่าทางขัดเขิน เธอคงเข้าใจเจตนาของเขาผิดไปเสียแล้ว

รีอชดานกระแอมเบาๆ แล้วเบือนหน้าไปทางอื่น “ผมว่าคุณเปลี่ยนชุดเสียหน่อยดีกว่า” พูตจบกก็เดินเข้าไปในห้องเสื้อผ้าอีกครั้ง หยิบเดรสผ้ายัดที่ญาติกาชอบสวมประจำเวลาอยู่บ้านออกมายื่นให้เธอ “ชุดที่คุณสวมอยู่ตอนนี้มันออกจะน่าอึดอัดไปหน่อย สวมเสื้อผ้าสบายๆ อาจทำให้อาการ

ดีขึ้น”

“ขอบคุณค่ะ”

เขาพยักหน้าโดยไม่มองเธอ ก่อนจะชี้ไปทางประตูบานหนึ่ง “ห้องน้ำ
อยู่ทางโน้น”

หญิงสาวลุกขึ้นช้าๆ เดินโงนเงนหายเข้าไปในห้องน้ำ

เขาถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเดินกลับไปยืนที่กระจกกานใหญ่อีก
ครั้ง จากนั้นก็ปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับอดีตอีกครา

ไม่นานนักเขาก็ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำ เมื่อหันไปมองก็ถึงกับชะงัก
ค้าง เพราะคนที่ก้าวออกมาหาใช้พนักงานคนใหม่ของเขา แต่เธอคือคนที่เขา
กำลังคำนึงถึงอยู่ชัดๆ

“อัลลอร์...” ชายหนุ่มครางในลำคอ

หญิงสาวยิ้มชินๆ ให้เขา รอยยิ้มนั้นเหมือนกับคนในรูปถ่ายที่อยู่บน
โต๊ะไม้ผิวด้านเรียบ สมองรีอชดานเริ่มสับสนอย่างหนัก จะมีใครที่ไม่เกี่ยวข้องกับ
กันแล้วมีหน้าตาเหมือนกันได้ขนาดนี้เสียหรือ เธอเป็นใครกันแน่ มีใคร
พยายามเล่นตลกอะไรกับเขาหรือเปล่า

“เอ่อ...” หญิงสาวครางเบาๆ เมื่อเห็นสายตาเขา แก้มของเธอแดงเรื่อ
ขณะพยายามดึงชายกระโปรงลง แต่มั่นกลับเป็นการทำให้ส่วนบนกระชับ
แน่นขึ้นจนหน้าอกนูนเด่นขึ้นมา เห็นได้ชัดว่าเธอไซ้ใหญ่กว่าภรรยาของเขา
และตัวสูงกว่าเล็กน้อย จึงทำให้เดรสผ้ายัดนั้นดูเล็กไปถนัดใจ

รีอชดานสูดลมหายใจลึก ระวังอารมณ์ตัวเองกับภาพที่เห็น ก่อนจะ
รีบหันเดินไปที่ตู้เย็นระหว่างเอย์ตามเธอ “ดื่มอะไรหน่อยไหม น้ำอัดลม
น้ำส้ม หรืออะไรดี”

“ฉันท...เอ่อ...ขอน้ำเปล่าก็แล้วกันค่ะ”

เขาพยักหน้า เปิดตู้เย็นแล้วหยิบขวดน้ำออกมารินใส่แก้วคริสตัล
ทรงสูงสองใบ จากนั้นก็เดินกลับมายื่นให้เธอที่กำลังวุ่นวายอยู่กับไซ้เสื้ออยู่

“เดี๋ยวผมหาเสื้อคลุมให้ดีกว่า” รีอชดานบอก เขาวางแก้วน้ำไว้บนโต๊ะ

กลางแล้วกลับไปห้องเสื้อผ้าอีกครั้ง ก่อนจะหยิบเอาชุดคลุมอาบน้ำสีขาว
ของภรรยาผู้ล่วงลับออกมายื่นให้เธอ

หญิงสาวรีบสวมมันแล้วรัดเชือกที่เอวจนแน่นราวกับกลัวว่ามันจะ
หลุดออกม่ายๆ ระหว่างที่อยู่ต่อหน้าเขา

“ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

“ฉันทูจ๋าอะ” เธอตอบ “ฉันทูจ๋า มาชินะฮิ”

“เป็นมุสลิมหรือ”

“อะ” เธอพยักหน้า

“สำเนียงภาษาอาหรับของคุณไม่เหมือนภาษากาตาร์ที่เราใช้ คุณเป็น
คนชาติไหนหรือ”

“ฉันเป็นคนไทยอะ”

ริอชดานชะงัก ทุกอย่างช่างเหมือนมีใครสักคนบนฟ้าสวรรค์สร้างขึ้น
มาให้เธอเหมือนกับญาติ ไม่เว้นแม้แต่ชาติกำเนิด

“เป็นหัวหน้าฝ่ายไหนล่ะ ไม่เห็นคຸ້ນหน้า” เขาแก้งถาม เพราะรู้ดีอยู่
แล้วว่าเธอเป็นใครจากข้อมูลที่พักขายสี่ปีเศษมา

“ความจริงแล้ว ฉันเป็นเพียงพนักงานส่วนประสานงานของแผนก
ธุรกิจการค้าระหว่างประเทศอะ เพิ่งมาทำงานที่นี่ได้แค่สามเดือน บังเอิญ
วันนี้หัวหน้าฝ่ายป่วย เลยขอร้องให้ฉันมางานแทนอะอะ”

“อืม” ริอชดานพยักหน้า “งานที่นี่เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีอะ ทุกอย่างราบรื่น เพื่อนร่วมงานก็อัธยาศัยดีทีเดียวอะ”

“ผมดีใจที่พนักงานของผมมีความสุข”

“ฉันก็มีความสุขที่ได้มาทำงานที่นี่อะ” เธอตอบ แวดตาเป็นประกาย
ไม่มีแววของการเสแสร้งเอาใจ

“แล้วญาติพี่น้องที่เมืองไทยล่ะ”

“ไม่มีอะ”

“อืม...คุณ...ไม่มีพี่สาวหรือ”

ณัฐลาเลิกคิ้วอย่างฉงนกับคำถามแบบเฉพาะจุดอย่างนั้น แต่สุดท้ายก็สายหน้า “ไม่มีค่ะ”

“ถูกพี่ลูกน้องหรือญาติที่เอ่อ...หน้าตาคล้ายๆ กันนะ”

“ไม่มีค่ะ” เธอสายหน้า ก่อนจะย้อนถามเขา “ทำไม่หรือคะ”

“เอ่อ...เปล่า” ร็อชดานโบกมือ “ไม่มีอะไรหรอก ผมก็แค่อยากรู้ความเป็นอยู่ของพนักงาน”

เกิดความเสียบงันระหว่างกันขึ้นชั่วขณะ หลังไม่มีจุดที่จะเชื่อมต่อไปสู่สิ่งที่เขาสงสัย ร็อชดานไม่เคยรู้สึกอึดอัดอย่างนี้มานานแล้ว เขาแทบนึกเรื่องที่จะพูดไม่ออกด้วยซ้ำ ทั้งที่เวลาอื่นเขาสามารถพูดได้เป็นวันๆ และสามารถบอคำหวานให้สาวๆ หลงได้เป็นต่อยหอย ความอึดอัดทำให้เขาเปลoyกนาฬิกาขึ้นดูเวลาอย่างไม่รู้จะทำอะไรที่ดีไปกว่านี้

“เอ่อ...ฉันไม่เป็นไรแล้ว ฉันไปเปลี่ยนชุดแล้วลงไปข้างล่างดีกว่าค่ะ”

“แน่ใจหรือ” เขาถามเสียงเครียด

“อืม...ฉันเห็นคุณมองนาฬิกา คิดว่าคงอยากจะมีเวลาส่วนตัว” เธอตอบ น้ำเสียงมีแว่น้อยใจนิดๆ จนแทบจะไม่รู้สึกร หากไม่ใช่คนช่างสังเกตอย่างเขา “นี่มันห้องพักส่วนตัวของคุณนี่คะ”

“ผมมองนาฬิกาเพราะคิดว่าน่าจะใช้เวลางานเล็ยงเล็กแล้ว คุณลงไปตอนนี่คงไม่เหมาะ รอให้คนกลับมาหมดก่อน ผมจะให้คุณไปส่ง”

“เอ่อ...” ณัฐลาส่งเสียงครางอย่างล้งเล แต่ท้ายที่สุดก็พยักหน้าอย่างจำนนต่อเหตุผลของเขา เพราะหากใครเห็นเธอลงลิฟต์จากชั้นบนคงไม่ดีแน่

“คุณพักอยู่ที่ไหน”

“อะพาร์ตเมนต์นี้ลูฟี่ในซอยนี้ลูฟี่ค่ะ”

“ใกล้แค่นี้เอง” เขาตั้งข้อสังเกต

“ค่ะ” ณัฐลาพยักหน้า ก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

ร็อชดานจ้องมองเธอดื่มน้ำใสเย็นผ่านริมฝีปากแดงจัดลงไปตามลำคอระหง มันเป็นภาพที่ทำให้เขาารู้สึกเปลิดเพลินและคอแห้งในเวลา

เดียวกัน ทำเอาเขาถึงกับเพลอเลียริมฝีปากอย่างไม่ตั้งใจ

ในเวลาแห่งความสุนทรีย์ที่เขาไม่ยากให้หมดไปนั่นเอง จู่ๆ เสียงกริ่งประตูก็ดังชัดจิ้งหะขี้ขึ้น รือชดานสะดุ้ง หันไปมองที่ประตู และหวังว่าจะเป็นอายุช เพราะคนที่ขึ้นมาบนชั้นนี้ได้มีเพียงไม่กี่คน ทว่าเสียงที่ดังผ่านประตูเข้ามากลับไม่ใช่คนที่เขาหวัง แต่เป็นคนที่เขาไม่ยากให้มาอยู่เบื้องหลังประตูบานนั้นมากที่สุด

“รือชดาน เปิดประตูให้พ่อหน้อยสิ”

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง หากบิดาบุญธรรมมาเห็นเขาอยู่ในห้องกับผู้หญิงในวันที่ท่านเพิ่งประกาศงานแต่งงานระหว่างเขากับลูกสาวของท่าน รือชดานไม่ยากคิดเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตและหน้าที่การงานของเขา

๓

“คุณเข้าไปอยู่ในห้องนั้นก่อน” รือชดานอกคำสั่ง

ณัฐลาทำตามอย่างว่าง่าย เธอรีบปราดไปทางประตูที่เขาชี้แล้วหาลับเข้าไปในที่สุด

ชายหนุ่มรีบนำแก้วน้ำไปไว้ที่อ่างล้างจานในครัว ใช้ผ้าเช็ดรอยลิปสติกออก ก่อนจะกลับออกมามองไปรอบๆ อย่างสำรวจตรวจตรา เมื่อรู้สึกว่าการทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยดีแล้วจึงเดินไปเปิดประตูพร้อมกับปรายยิ้มให้บิดาเมื่อท่านปรากฏตัวขึ้น

“คุณพ่อยังไม่นอนหรือครับ”

“ยัง” อับบาตตอบสั้นๆ ก่อนจะก้าวเข้ามาในห้อง พลังเดินสำรวจไปรอบๆ ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันกับหญิงสาวที่เพิ่งจะลุกไป

“ผมนึกว่าคุณพ่อหลับไปแล้วเสียอีก มานี้ดึกๆ ตื่นๆ มีอะไรหรือเปล่าครับ” เขาเดินไปทรุดตัวลงนั่งข้างๆ

“ฉันจะมาขอใจเธอ” เขากล่าวขณะเอนหลังในท่าสบาย “ตลอดสามเดือนมานี้ เธอทำหน้าที่ประธานกรรมการได้ดีมาก ผลประกอบการของ

บริษัทในช่วงนี้สูงกว่าในช่วงเดียวกันของปีที่แล้วตั้งสองเท่าตัวทีเดียว”

“นั่นเป็นเพราะทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันต่างหากล่ะครับ”

“การวางแผนข้ามทะเลทรายไปถึงจุดหมายได้ ก็ย่อมต้องมีต้นทุนที่ตี้อย่างถ่อมตัวไปหน่อยเลยหรือชดาน” ผู้เป็นบิดายื่นมือมาตบไหล่เขาเบาๆ

“ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ไม่ให้คุณพ่อผิดหวังครับ”

“ดีแล้ว” ท่านพ่ยกหน้า “แต่อย่าทุ่มเทให้ อัล ชูรุก มาก เพราะยังมีอีกสิ่งสำคัญที่เธอจะต้องดูแล”

“คุณพ่อหมายถึงอัสมิฮานหรือครับ”

“ใช่แล้ว” อับบาสพ่ยกหน้า “อัสมิฮานคือแก้วตาดวงใจของฉัน หากเธอเสียใจก็เท่ากับฉันเสียใจ หากเธอร้องไห้ ฉันก็จะร้องไห้ด้วย พุดอย่างนี้เธอคงเข้าใจสินะ”

“ครับคุณพ่อ” รือชดานรับคำ

“ดีแล้ว” ชายชราพ่ยกหน้าอีกครั้งอย่างพอใจ “ถึงแม้จะมีบทบัญญัติอนุญาตเอาไว้ให้ผู้ชายมีภรรยาได้ถึงสี่คน แต่ฉันก็ไม่เคยทำอย่างนั้น เพราะแน่ใจว่าตัวเองไม่สามารถให้ความยุติธรรมแก่ภรรยาทั้งหลายตามเงื่อนไขของพระอัลลอฮ์เจ้าได้”

นั่นคือเรื่องจริง เพราะกว่าที่อับบาสจะแต่งงานกับอัสมีน ก็หลังจากมารดาของอัสมิฮานเสียชีวิตไปนับสิบปี

“และฉันก็ไม่คิดว่า...” อดีตประธานกรรมการบีบีโหลเขารวกับต้องการสื่อความหมายถึงเขาโดยตรง “จะมีผู้ชายคนไหนสามารถทำได้โดยบริสุทธิ์ใจเช่นเดียวกัน”

“เรื่องนั้นผมก็เห็นด้วยครับ”

“ฉันดูคุณไม่ผิดจริงๆ” อับบาสยิ้มอย่างพึงใจ “อัสมิฮานนะ แม้ภายนอกจะดูเข้มแข็ง แต่ภายในอ่อนไหวมาก ฉันเชื่อมั่นว่าเธอจะดูแลลูกสาวฉันได้เป็นอย่างดี”

“มันต้องเป็นอย่างนั้นครับ” เขาให้คำมั่น

“ดีมาก” ชายชราตอบไล่เขาอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้น “เอาละ ถ้าอย่างนั้น จินขอตัวก่อนดีกว่า เธอจะได้พักผ่อน ได้ยินว่าวันนี้ประมุขเครือดมาทั้งวัน ไซ้ใหม่”

รือชดานค้อมศีรษะแล้วเดินไปส่งบิดาบุญธรรมที่ประตู เมื่อท่านจากไปเขาก็ถึงกับถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ไม่รู้ว่าทำไมจิตใจมันถึงได้หดหู่อย่างนี้ ทั้งๆ ที่ท่านก็ไว้เนื้อเชื่อใจเขา แถมยังจะยกหญิงสาวซึ่งเป็นที่หมายปองของผู้ชายทั่วอัชติฮารให้ครองคู่อีกต่างหาก

มันไม่มีอะไรดีไปกว่านี้อีกแล้วสำหรับผู้ชายอย่างเขา แต่ทำไมเขากลับไม่มีความสุขอย่างที่ควรเป็น ชายหนุ่มหันไปมองประตูห้องที่เพิ่งให้ฉลุจ้าวเข้าไปด้วยความว่าอุ่นใจ บางทีคำตอบอาจอยู่เบื้องหลังประตูบานนั้น

“ไม่” เขาส่ายหน้า “เธอก็แค่ผู้หญิงที่หน้าเหมือนญานีน”

รือชดานหลับตา ตั้งสติเพื่อเผชิญกับภาพอดีตที่ประดับพราวอยู่บนใบหน้าของฉลุจ้าว หญิงสาวชาวไทยที่มาทำงานอยู่ในบริษัทของเขา

เมื่อตั้งสติได้แล้ว เขาก็เดินไปเปิดประตูห้อง ก่อนจะผงะเมื่อเห็นหญิงสาวนอนพุบอยู่บนพื้น

“ฉลุจ้าว” เขาร้องเรียก ก่อนจะเข้าไปประคองร่างหล่อนขึ้นมา

หญิงสาวตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด เห็นได้ชัดว่าคงหมดสติไปอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง รือชดานจึงอุ้มเธอขึ้นไปนอนบนเตียงสี่เสาหลังใหญ่ ก่อนจะคลายปมเชือกที่เอวออก พร้อมกับแหวกส่าบเสื้อคลุมออกเล็กน้อย เพื่อให้เธอได้หายใจหายใจได้ถนัด

ดวงตาสีเหล็กของรือชดานวิบวับขึ้นมาทันทีที่ที่ทรวงอกสลับเผยโคม แม้มันจะซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังเดรสสีเข้ม แต่ก็หุ่นเด่นจนยากที่จะเป็นอสังขยาหนีไปได้ ชายหนุ่มข่มใจหลับตาลง เขาไม่ต้องการอันล้าลึกมาทำลายความเป็นสุขภาพบุรุษของเขา แต่เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งแล้ว เห็นริมฝีปากอวบอ้อมที่เผยอเล็กน้อย ราวกับเจ้าหญิงนิทราที่กำลังรอคอยให้เจ้าชายมาจุมพิต รือชดานก็ถึงกับต้องถอนหายใจออกมาด้วยความว่าอุ่น

ริมฝีปากราวกลีบกุหลาบงามคู้่นั้นทำให้เขาดนึกรถึงญานิตาไม่ได้
 รสจวบของเธอยังตรึงอยู่ในใจเขาเสมอ แม้จะผ่านมาหลายปี แต่เขาก็ยัง
 โหยหาริมฝีปากงามคู้่นั้นอยู่ ไม่ว่าในยามหลับ ยามตื่น หรือยามที่จินตนาการ
 เติลิตเปิดเบิ่งเพราะความใคร่ตามสัญชาตญาณของมนุษย์ก็ตาม

รีอชดานจ้องริมฝีปากเธอด้วยความลับสนในจิตใจ พยายามบอก
 ตัวเองว่าไม่ใช่ญานิตา เธอไม่ใช่ของเขา ไม่มีทางที่เขาจะทำอะไรร่วมกับ
 เธอทั้งๆ ที่เธอไม่ยินยอม

แต่ตบะของเขาก็มีอันต้องแตกชาน เมื่อณัฐจากรางฮือแล้วแฉ่นอก
 ขึ้นพร้อมกับแลบลิ่นเล็กรๆ ออกมาเลียริมฝีปากอวบอิม ทำทางเข้ายวนนั้น
 ทำเอารีอชดานแทบอดใจไม่ไหว

“ญานิน ผมคิดถึงคุณเหลือเกิน” รีอชดานกระซิบเสียงกระเส่า ดวงตา
 ผ่าร้อนเมื่อจ้องมองใบหน้านวลผ่องตรงหน้า ณัฐจาสรางความปั่นป่วน
 รุนแรงให้เกิดขึ้นในโพรงอกเขาอย่างคาดไม่ถึง เธอทำให้เขาอยากลิ้มรส
 สัมผัสของญานิตาอีกครั้ง เขาวางปลายนิ้วลงบนริมฝีปากคู้่นั้นแล้วเบา
 สัมผัสนั้นทำให้เขารู้สึกได้ถึงความนุ่มเนียนที่เคยจับต้องได้ ซึ่งช่วงหลายปี
 มานี้มันกลายเป็นแค่จินตนาการเท่านั้น จิตใจของเขาหวนกระหวัดไปถึง
 รสจวบที่ห่างหายไปนาน แต่ยังคงตราตรึงในใจอยู่มิรู้วาย

ในที่สุดเขาก็เสียการควบคุมตัวเอง โนมศีระชะลงไปหาเธอ ประทับ
 ริมฝีปากลงบนกลีบกุหลาบแดงจัดและอวบอิมคู้่นั้นอย่างโหยหา อารมณ์
 ของเขาลุกโชนขึ้นทันทีที่ได้สัมผัสกับกลิ่นรสที่คุ้นเคย และยังถาโถมรุนแรง
 ขึ้นเมื่อเธอเริ่มตอบสนองเขา ลิ่นของเธอนุ่มและร้อนร่า สร้างความหวานล้ำ
 ซาบซ่านเข้าไปถึงทรวงในทีเดียว

นานมากแล้วสำหรับจวบที่ทำให้เขาสะท้านหัวหน่าวขนาดนี้ ครั้งสุดท้าย
 มันเกิดขึ้นบนรถที่ประสบบุบัติเหตุ ญานิตามอบจุมพิตดูดดื่มให้เขาเป็นครั้ง
 สุดท้าย ก่อนที่รถบรรทุกคันนั้นจะแล่นมาชนโครมจนรถของเขาตกถนน
 แล้วก็ลิ่งไปบนพื้นทรายหลายตลบ

กลีบปากนุ่มนวลที่เขาโหยหามาตลอดกลับมาแล้ว เธอกลับมาแล้ว
ภรรยาของเขา กลับมาในร่างของผู้หญิงอีกคน

‘ไม่’

เธอไม่ใช่ญาติกา และเขากำลังล้าเส้น เธอไม่มีสติพอจะขัดขืนเขา
รีอชดานหดลิ้นกลับ เข้มริมฝีปากแน่นอย่างพยายามหยุดทุกสิ่งเอาไว้แล้ว
ยึดตัวขึ้น

ณัฐลาเข้มปากเช่นกัน เธอปรือตามองเขาด้วยแววตาเคลิบเคลิ้ม ก่อน
จะเกิดประกายกลั้วขึ้นในดวงตาอันลึกถ้ำนั้น “นี่เป็นวิธีปลุกผู้หญิงของคุณ
หรือคะ”

“เมาทูเมาทู” เขาตอบสั้นๆ นึกฆ่าตัวเองอยู่ในใจเหมือนกัน

“ฉันไม่ได้จมน้ำเสียหน่อย”

“ผมขอโทษ” รีอชดานหัวเราะและยอมรับออกไปตรงๆ อย่างลูกผู้ชาย
ที่กล้าทำต้องกล้ารับ “คุณสวยจนผมอดใจไม่ไหว”

“ไม่บ่อยครั้งนักหรอกคะ”

เขาขมวดคิ้วมุ่น “หมายความว่ายังไง”

ณัฐลาหัวเราะเสียงใส “ปกติฉันเป็นยายเพิ่งคะ หัวฟู ใส่แว่น แต่งตัว
เซย”

“แล้วใครแปลงโฉมให้คุณ นางฟ้าแม่ทูนหัวงั้นหรือ” เขาหัวเราะบ้าง

“ถ้าคุณเป็นเจ้าชายและยังโสด ฉันคงเป็นซินเดอเรลลา”

“เสียใจ ผมไม่ใช่ทั้งสองอย่าง” รีอชดานสายหน้า

“เสียตายเหมือนกัน เพราะฉันก็ไม่ได้สวมรองเท้าแก้วมา” เธอยิ้ม
หวานใส่เขา “เพราะฉะนั้น ฉันว่าคุณออกจากตัวฉันเถอะคะ”

ชายหนุ่มนี้ก็ขึ้นได้ว่ากำลังคร่อมร่างเธออยู่ เขาลุกขึ้นจากเตียงแล้ว
ถอยไปสองก้าว มองเธอลุกขึ้นแล้วขยับเสื้อคลุมให้ปกปิดเนินเนื้อเต่งตึง
ให้พ้นจากสายตาเขา

“ผมคิดว่าคุณควรนอนอยู่ที่นั่นสักคืน” รีอชดานเสนอ

ณัฐลาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

เขาหัวเราะ “คือ...คุณพ่อตาเป็นลัษณะปรารถนา หากคุณออกไปตอนนี้ ต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ เอาไว้เรามีตมจะให้คุณไปส่งอย่าง...ลัษณะ”

“อย่างลัษณะ?”

“แล้วคุณจะรู้เอง” เขายิ้ม ก่อนจะเดินถอยไปที่ประตู “คืนนี้ผมยกห้องให้คุณ ห้องน้ำอยู่ทางนั้น”

“แล้วคุณจะไปนอนไหนคะ”

“ห้องผมอยู่อีกปีกหนึ่ง” รือชดานใช้นิ้วโป้งชี้ไปด้านหลัง

“ฮะ?” เธออ้าปากหาว “ห้องใหญ่สุดหรือนี่ไม่ใช่ห้องนอนของคุณหรือคะ”

“นี่ห้องสำหรับรับรองแขก”

“อัลลอฮ์” ณัฐลาขมก้มมือขึ้นปิดปาก “นี่มันใหญ่กว่าห้องของฉันสี่ห้าเท่าได้มั้ง แล้วนี่ห้องคุณจะเป็นใหญ่โตกว่านี้เท่ากันคะ”

รือชดานหัวเราะแทนคำตอบก่อนจะโบกมือ “หลับฝันดีนะคนสวย พรุ่งนี้ผมจะมาปลุกแต่เช้ามีต”

หญิงสาวชะงัก แก้มของเธอแดงเรื่อขึ้นมา ไม่รู้ว่าจะใช้วิธีเดิมในการปลุกเธออีกหรือเปล่า ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ

“ขอบคุณคะ”

เกือบฟ้าสว่าง รือชดานลุกจากที่นอน เดินเข้าห้องน้ำ ล้างหน้า แปรงฟันแล้วเปิดประตูออกจากห้อง หมายถึงจะไปปลุกแขกที่ไม่ได้รับเชิญ ก่อนจึงค่อยกลับมาอาบน้ำแต่งตัว แต่เมื่อออกมาที่ห้องโถง กลับพบว่าณัฐลาแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว และมานั่งคอยเขาอยู่ที่โซฟาก่อนแล้ว

“คุณตื่นเช้าอย่างนี้เสมอหรือ”

“เปล่าหรือคะ” หญิงสาวทำปากเบี้ยว “อันที่จริงยังไม่ได้นอนมากกว่า”

“ทำไมล่ะ เติงนอนไม่สบายหรือ”

“สบายค่ะ” เธอพยักหน้า ก่อนจะส่งยิ้มเลื่อนให้เขา “แต่มันใหญ่ไปนิด นอนแล้วรู้สึกอึดอัดว้างขอบกล”

คำนั้นทำให้เขานึกขำ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าเธอกำลังให้ท่าเขาหรือเปล่า
“คุณไม่รู้สิบ้างหรือ”

ริชชานยกไหล่ “ผมคงชินแล้ว”

ณัฐลาพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะลุกขึ้น “ฉันพร้อมจะไปอย่าง...ลับๆ แล้ว
ค่ะ”

ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนัง ก่อนจะหันไปมองที่ประตูซึ่งถูกเปิดออกพอดี เขาไม่ตกใจเหมือนเมื่อวาน แต่หญิงสาวกลับสะดุ้งเฮือก ทำท่าจะวิ่งไปซ่อน เขาก็รีบฉวยข้อมือเธอเอาไว้ ก่อนเธอจะทำอะไร กะเঝ็บกะป๊าบจนเป็นลมเป็นแล้งไปอีก

“ไม่ต้องไปหลบหรือคะ”

ริชชานสายหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่นามิยะฮิก้าวเข้ามาในห้องพอดี เธอคือแม่บ้านทำความสะอาดของเขา จะมาตรงเวลาและจัดการทุกอย่างเสร็จจนเรียบร้อยก่อนเขาจะตื่น

หญิงชราเดินเข้ามาทักทายกับเขา เมื่อเขาตอบสวัสดีแล้วเธอก็เหลือบมองไปทางหญิงสาว ก่อนจะเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“นามิยะฮิ นี่คุณณัฐลา เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของบริษัท” ชายหนุ่มรีบแนะนำ เนื่องจากเกรงว่าแม่บ้านชราจะช็อกหัวใจวายไปเสียก่อน เพราะคิดว่าเธอคือภรรยาผู้ล่วงลับของเขา

“มะ...เหมือนจริงๆ”

“ช่วยไปส่งเธอที่เดิมให้ทีนะ” ริชชานเอ่ยแทรกขึ้น “ฉันไม่อยากให้ใครรู้ว่าเธออยู่ที่นี้จริงๆ โดยเฉพาะคุณพ่อกับอัสมิฮาน”

“ตะ...ได้ค่ะ” หญิงชรารับคำลาละลัก ก่อนจะกลับออกไปด้านนอก แล้วลากรถเข็นใส่ผ้าที่จะนำไปซักเข้ามา จากนั้นก็ผายมือให้หญิงสาว พลังจ้องมองเจ้าหล่อนตาไม่กะพริบอย่างพิลึกพิลั่น

“หะ...ให้ฉันลงไปในนั้นหรือคะ” ญัฐล้ามองเขากับนามิยะฮ์สลับกันไปมาเพื่อขอคำยืนยัน

ริอชดานพยักหน้ารับ จึงได้เห็นสีหน้าเจื่อนๆ ของเธอ แต่ในที่สุดเธอก็ยอมปีนลงไปนั่งในรถเข็นนั้น ก่อนที่นามิยะฮ์จะนำผ้าคลุมผืนใหญ่มาปิดทับอำพรางเอาไว้สองชั้น

“หนักไปไหมคะ” นามิยะฮ์ร้องถามผ่านผ้าคลุมลงไป

“ไม่ค่ะ” เสียงของญัฐล้าแว่วออกมา “แต่อึดอัดนิดหน่อย”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนจะก้มลงเอ่ยผ่านผ้าคลุมบ้าง “คนของมมรอคุณอยู่ข้างล่างแล้ว เขาจะไปส่งคุณที่อะพาร์ตเมนต์ เขาชื่อฮัซซาน เป็นคนสนิทของผมเอง”

“ค่า...” ญัฐล้าตอบยานคาง

ริอชดานหัวเราะ ก่อนจะหันไปหาแม่บ้านส่วนตัว “ฝากด้วยนะนามิยะฮ์”

“ค่ะ” หญิงชราตอบ จากนั้นก็เข็นรถผ้าออกไปจากห้องพร้อมกับร้องเพลงยุคเก่าคลอไปด้วย เป็นการกลบเกลื่อนพิรุณได้เป็นอย่างดี ในที่สุดก็หายลับไปด้วยกันทั้งคู่

ฮัซซานยืนฟังรถโรลล์-รอยซ์สีดำนับปลาบอยู่ที่ลานจอดรถชั้นใต้ดินของอาคารบูรจณีย์ อัล ชูรูก ด้วยอาการสงบนิ่ง หลังจากได้รับคำสั่งทางโทรศัพท์ให้มารับและไปส่งผู้หญิงของเจ้านายก่อนที่จะสว่าง เขาจึงแต่งตัวออกจากบ้านมาเร็วกว่าปกติ ครั้งเมื่อเห็นนามิยะฮ์เข็นรถผ้ามา เขาก็ยึดตัวขึ้นยืนตรง จากนั้นก็ขยับสูทสีเดียวกับรถให้เข้าที่

แม่บ้านชราเข็นรถมาจอดเทียบรถคันงาม ก่อนจะเลิกผ้าคลุมผืนใหญ่ให้คนข้างในออกมา เมื่อหญิงสาวได้รับอิสรภาพก็หะสิ่งตัวพรวดขึ้นมารับอากาศที่มีมากกว่าใต้ผ้าห่มอันอึดอึด

“โอ๊ย อึดอัดจัง”

ดวงตาของฮัซซานเบิกโพลงด้วยความตกใจทันทีที่เห็นเธอ นั่นเพราะ

ใบหน้าของเธอละม้ายคล้ายญาติกา ภรรยาผู้ล่วงลับของเจ้านายมากเหลือเกิน

“เหมือนใช้ใหม่” นามิยะฮ์กระซิบถาม

ฮัชซานมองแม่บ้านอย่างงงๆ ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ เมื่อตั้งสติได้ จึงยื่นมือไปให้ผู้หญิงของเจ้านายจับเพื่อช่วยประคองเธอออกมาจากรถเข็น

“ขอบคุณนะ” หญิงสาวบอกขณะปีนออกมาโดยการช่วยเหลือของเขา

“ดูเป็นขบวนการดีนะคะ เจ้านายคุณคงใช้วิธีนี้บ่อย”

“ไม่ทุกวันหรอกครับ”

“โหย ตอบเสียงแทนเจ้านายได้ดีซะมัด” เธอย่นจมูกใส่เขา

ชายหนุ่มเพียงยิ้มตอบ ก่อนจะหันไปเปิดประตูรถให้เธอ หญิงสาวหันไปขอบคุณแม่บ้านสูงวัย ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนรถ

“ไปนะป้า” ฮัชซานกล่าวลานามิยะฮ์ ก่อนจะเดินอ้อมไปขึ้นนั่งประจำตำแหน่งสารถี จากนั้นก็สตาร์ตรถขับออกจากอาคารอย่างรวดเร็ว

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที โรลส์-รอยซ์คันหรูก็แล่นมาจอดหน้าอะพาร์ต-เมนต์สี่ชั้นโดยที่ท้ายังไม่ทันสว่าง ฮัชซานลงจากรถแล้วมาเปิดประตูให้เธอ

“ขอบคุณนะคะ”

“ยินดีครับ” ฮัชซานค้อมศีรษะแล้วรอให้เธอเดินห่างไปค่อยปิดประตูลง “เอ๊ะ” เขาอุทานเพราะเห็นล้อเกดหล่นอยู่ข้างประตู มันถูกเปิดอ้าอยู่คงเพราะแรงตกกระแทก เขาจึงทรุดตัวลงเก็บมันขึ้นมาดู ปรากฏว่าภายในเป็นรูปหญิงสาวของเจ้านายกับผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาทีเดียว ทั้งคู่ดูจะสนิทสนมกันมาก ราวกับเป็นคนรักกัน

“เดี๋ยวลูกคุณ” เขาร้องเรียกเธอ

หญิงสาวหันมา “คะ?”

“ของคุณหล่นนะครับ” ฮัชซานบอกขณะวิ่งไปยื่นล้อเกดนั้นคืนให้เธอ

“อู๊ย...ขอบคุณมากคะ” หญิงสาวรับไปด้วยท่าทางตื่นเต้น เธอกำมันไว้แน่นแล้วนำไปแนบกับอก “ถ้าหายไปละแยะเลย”

“คงสำคัญกับคุณมาก”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “มันเป็นของคนที่คุณรักที่สุด”

ฮัชซานเลิกคิดด้วยความสงสัย เพราะหากเธอมีคนรักอยู่แล้ว ทำไมถึงไปนอนค้างอ้างแรมกับริอชดาน แต่เขาก็ไม่ได้ถามลละลวงอะไรออกไป เนื่องจากเธอคงมีเหตุผลส่วนตัว อาจเป็นเพราะผู้ชายในลือกเกตนั้นเสียชีวิตไปแล้ว หรือไม่ก็อาจเป็นไปได้ว่าเธอคือผู้หญิงมารัก แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด มันก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลยแม้แต่น้อย

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะครับ”

“ขอบคุณอีกครั้งค่ะ” หญิงสาวบอกพร้อมกับยิ้มหวาน

นั่นทำให้ฮัชซานรู้สึกหวั่นไหวและมองเธออย่างนึกชื่นชมโดยไม่รู้ตัว ถึงตอนนี้เขาไม่สงสัยเลยว่าทำไมเธอถึงได้มีสัมพันธ์กับเจ้านายเมื่อคืนนี้ ไม่มีเหตุผลใด นอกจากเพราะผู้หญิงคนนี้เต็มไปด้วยเสน่ห์ เธอมีรอยยิ้มที่สามารถเขย่าหัวใจผู้ชายได้ทุกคน แถมยังเป็นคนที่หน้าเหมือนภรรยาผู้ล่วงลับของเจ้านายราวกับถอดพิมพ์กันมาอีกต่างหาก

เพียงเท่านี้ ริอชดาน อัล ชูรุก คงไม่ปล่อยให้เธอหลุดมือไปอย่างแน่นอน

ระหว่างที่ริอชดานนั่งรถไปประชุมที่กระทรวงน้ำมันแห่งชาติ เขาก็พบว่าตัวเองอดคิดถึงณัฐฐาไม่ได้ ใบหน้าของเธอลอยอยู่ทุกทีในเอกสารการประชุมที่เขาต้องอ่านให้จบภายในเวลาสิบห้านาทีก่อนจะถึงที่หมาย ทำให้เขาแทบจะจำอะไรไม่ได้เลย แม้แต่ชื่อประธานการประชุมในวันนี้

“ให้ตายสิ” เขาคำราม

“มีอะไรหรือเปล่าครับท่านประธาน” ฮัชซานที่นั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับหันมาถามหลังจากได้ยินเสียงเขา

“ไม่มีอะไร” ริอชดานโบกมือ พยายามอ่านเอกสารการประชุมอีกครั้ง แต่ก็คว้าน้ำเหลว

“ฮัซซาน” เขาเรียกคนสนิท

“ครับท่าน” ชายหนุ่มหันมาแทบจะทันที

“เมื่อเช้าไม่มีใครเห็นใช่ไหม”

“ไม่มีครับ” ฮัซซานตอบอย่างมั่นใจ

“งั้นก็ดีแล้ว” เขาบอก ก่อนจะทำเป็นก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสาร

“ท่านไม่เคยเป็นแบบนี้”

“แบบนี้” รือชดานเงยหน้าขึ้นมองคนสนิท

“ถามถึงผู้หญิงที่ออกจากห้องมาแล้ว”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ นอกจากอายิชแล้ว ก็มีฮัซซานนี่แหละที่รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับตัวเขา บางทีสองคนนี้อาจรู้จักเขาดีกว่าตัวเขาเองเสียอีก

“ท่านอยากพบเธออีกไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้รือชดานต้องตัวตึงสายตาดูมองคนสนิทของตัวเองอย่างค้นหา วินาทีหนึ่งที่ประสานสายตากัน เขาแทบมองไม่ออกเลยว่าชายคนนี้คิดอะไรอยู่ แต่เขาแน่ใจว่าฮัซซานจะต้องรู้คำตอบในใจเขาแน่

“ไม่ละ” เขาส่ายหน้า “นายก็รู้ คุณพ่อคงไม่พอใจเท่าไร ฉันทกำลังจะกลายเป็นลูกเขยท่าน ไม่ใช่ลูกชายอย่างที่แล้วๆ มา”

“ครับ” ฮัซซานตอบสั้นๆ ก่อนจะหันกลับไป

‘ให้ตายสิ’ รือชดานคิดในใจ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงได้เกิดอาการปั่นป่วนรวนเรออยู่ภายในเช่นนี้ แน่นนอนเขาอยากพบณัฐฐาอีกครั้ง แต่เขาก็ไม่อยากจะขัดแย้งกับบิดาบุญธรรม และไม่ต้องการทำร้ายจิตใจของอัลสมิฮาน เขาต้องพยายามกลั่นใจเอาไว้ เพราะไม่อย่างนั้น สิ่งที่เขาบากบั่นมาด้วยความอุตสาหะคงพังครืนลงอย่างไม่เป็นท่าแน่ๆ